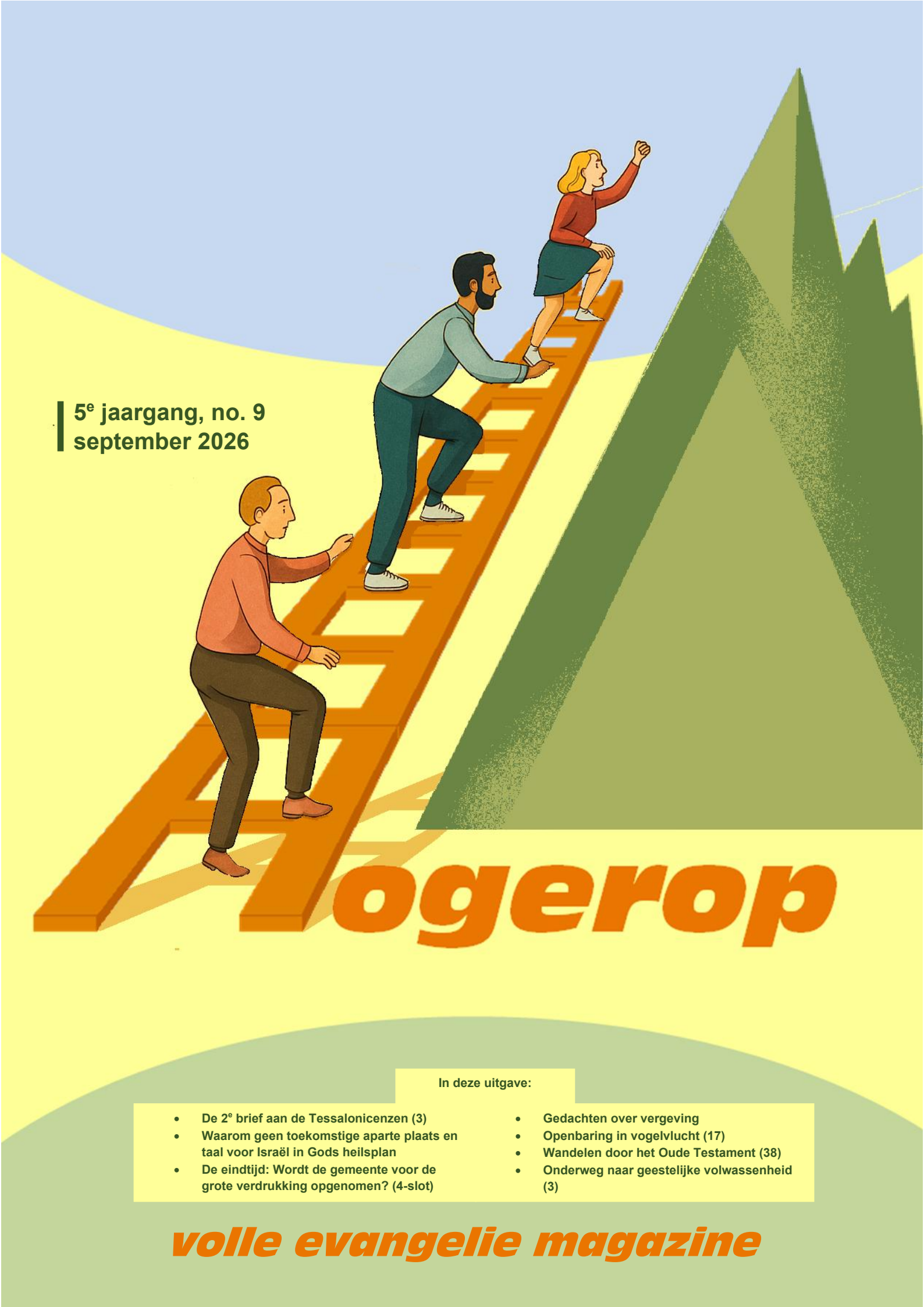

5^e jaargang, no. 9
september 2026

ogeroop

In deze uitgave:

- De 2^e brief aan de Tessalonicenzen (3)
- Waarom geen toekomstige aparte plaats en taal voor Israël in Gods heilsplan
- De eindtijd: Wordt de gemeente voor de grote verdrukking opgenomen? (4-slot)
- Gedachten over vergeving
- Openbaring in vogelvlucht (17)
- Wandelen door het Oude Testament (38)
- Onderweg naar geestelijke volwassenheid (3)

volle evangelie magazine

INHOUDSOPGAVE (met links naar de artikelen)

- 2 De tweede brief aan de Tessalonicenzen (3) - J.E. vd Brink
- 3 Waarom geen toekomstige aparte plaats en taak van etnisch Israël In Gods heilsplan - Piet Guijt
- 5 Liederen om te luisteren en mee te zingen – Henk Verbeek
- 5 Bestaat God? - Rita Blijdorp
- 5 De eindtijd: Wordt de gemeente voor de grote verdrukking opgenomen (4-slot) - Jildert de Boer
- 8 Gedachten over vergeving - Christiana vd Velde
- 9 'Goud vanouds en van nu' - Rita Blijdorp: MP3 van Toon vd Hoorn
- 9 Openbaring in vogelvlucht (17) - Toon vd Hoorn
- 12 Wandelen door het Oude Testament (38) - Cees Visser
- 19 De daad bij het Woord: Onderweg naar geestelijke volwassenheid (3) - Pieter van Berkel
- 22 Mededelingen, websites en colofon

VAN DE PIONIERS

DE TWEEDE BRIEF VAN PAULUS AAN DE TESSALONICENZEN (3)

Door J.E. van den Brink

2 Tess. 2:9-17

9 Daarentegen is diens komst naar de werking des satans met allerlei krachten, tekenen en bedrieglijke wonderen,

Nu volgt een beschrijving van hoe het satan lukt om de mens volledig in zijn macht te krijgen en in te zetten voor zijn dienst. Zoals in het vorige vers wordt gesproken van de komst (*parousie*) van de Here Jezus, is hier sprake van de *parousie* (de komst) van de antichrist, “de wetteloze” (zie ook vers 3 en 4). Ook hij komt met kracht, tekenen en wonderen. De duivel beschikt immers over veel macht: hij wordt niet voor niets de *wereldbeheerser*, *de god van deze eeuw en de vorst van deze wereld genoemd* (Ef. 6:12; 2 Kor. 4:4; Joh. 14:30). Wanneer hij zijn kracht laat zien, verschijnen er tekenen vanuit de geestelijke wereld. Er gebeuren dingen die niet op een natuurlijke manier te verklaren zijn. Hij doet wonderen: plotseling vinden er gebeurtenissen plaats door bovennatuurlijke kracht. Dit wordt ook van Jezus gezegd. Het verschil is echter dat Zijn wonderen - en ook de wonderen die de gelovigen volgen - gericht zijn op heil en herstel van de mens. Bij de wonderen van de wetteloze gebeuren ook buitengewone dingen, maar alleen om mensen te misleiden en hen nog steviger in de greep van de duivel te brengen. Iemand kan bijvoorbeeld genezen worden,

om vervolgens dieper in de greep van de macht van de duisternis te komen.

10 en met allerlei verlokkende ongerechtigheid, voor hen, die verloren gaan, omdat zij de liefde tot de waarheid niet aanvaard hebben, waardoor zij hadden kunnen behouden worden.

De bedoeling van de antichrist is om de geest van de mens totaal in bezit te krijgen en diens lichaam tot zijn woning te maken. Om dit te bereiken gaat hij listig te werk. Hij verleidt de mens eerst tot zonden die aangenaam zijn voor het vlees, maar tegelijk een scheiding bewerken tussen God en de ziel. Deze mensen weten dat degenen die zulke zonden bedrijven, verloren gaan, maar hun liefde tot de waarheid van God schiet tekort en de weg die op hun behoud gericht is, aanvaarden zij niet.

11,12 En daarom zendt God hun een dwaling, die bewerkt, dat zij de leugen geloven, opdat allen worden geoordeeld, die de waarheid niet geloofd hebben, doch een welgevallen hebben gehad in de ongerechtigheid.

Wanneer de duivel de ziel van deze mensen van God losmaakt, gaat hij aan het werk in hun geest. Hij lokt hen om de hemelse gewesten binnen te gaan, maar niet via de ‘*verse en levende weg*’ (Hebr. 10:19,20, St. vert.) die naar het Koninkrijk van God leidt. In plaats daarvan proberen ze binnen te komen door ‘*op een andere plaats in te klimmen*’, zoals een dief en een rover (Joh. 10:1) en belanden ze in het rijk van satan. Net als in Rom. 1:24,26,28 is er sprake van dat *God hen overgeeft* - Hij laat hen los - zodat ze een prooi worden van duistere machten. De leugen neemt dan de plaats in van de waarheid. Het gaat hier om mensen van wie Johannes zegt: ‘*Zij zijn van ons uitgegaan*’ (1 Joh. 2:18-19). Het betreft de afvallige kerk in de christelijke wereld. Zo ontstaat het oordeel, ofwel de scheiding, tussen de ware en de valse kerk.

13, 14 Maar wij behoren God te allen tijde om u te danken, door de Here geliefde broeders, dat God u als eerstelingen Zich verkoren heeft tot behoudenis, in heiliging door de Geest en geloof in de waarheid. Daartoe heeft Hij u ook door ons evangelie geroepen tot het verkrijgen van de heerlijkheid van onze Here Jezus Christus.

In het vorige gedeelte beschreef de apostel de grote afval van het ware evangelie en de opkomst van de antichrist. Maar tegen de Tessalonicenzen zegt hij: jullie

horen bij degenen die de waarheid in geloof aannemen en niet de leugen. Daarom kan het Koninkrijk van God zich in jullie ontvouwen, als jullie aan de waarheid vasthouden. Paulus is dankbaar wanneer hij ziet hoe de Heer deze gedachten in de gemeente werkelijkheid maakt. De Heer werkt immers prachtige dingen uit in Tessalonica. God heeft hen gekozen als eerstelingen. Zij zijn de eerstelingen van de hele schepping, gevormd door de gemeente van Jezus Christus. Het zijn degenen die God uit de wereld aan zijn Zoon heeft gegeven (Joh. 17:9). Dit zijn de kinderen van God die Jezus als eersten tot heerlijkheid leidt en die Hij daarvoor begiftigt met de heilige Geest van de belofte. In Rom. 8:23 wordt verduidelijkt wie degenen zijn die het zoonschap verwachten: *“Wij die de eerstelingen van de Geest hebben”* (HSV), of *“wij, die de Geest als eerste gave ontvangen hebben”* (NBG) en in Jak. 1:18 lezen we: *“Om in zekere zin eerstelingen te zijn onder zijn schepselen”*. Ze zijn verkoren omdat ze horen bij de Uitverkorene, Jezus Christus (Luc. 9:35). Ze zijn *uitverkoren om heilig en onberispelijk te zijn* (Ef. 1:4). Allen die zich bij Hem voegen, Hem aannemen als de Zoon van God die voor hun zonden is gestorven, en zo door het geloof gerechtvaardigd zijn, wil Hij tot behoud brengen. Behoud betekent niet alleen dat iemand aan de macht van de duisternis en aan het verderf wordt onttrokken, maar ook dat iemand van de boze wordt verlost, wordt geheiligd en heerlijkheid ontvangt. Het betekent opgroeien tot het volwassen zoonschap (geestelijke meerderjarigheid). De gemeente in Tessalonica heeft deze hele weg van heil aanvaard. Paulus heeft hen immers *het evangelie in al zijn volheid* gepredikt: *met kracht, met de Heilige Geest en met volle zekerheid* (1 Tess. 1:5). Ze hebben het aanvaard en werden gered. Ze werden gedoopt in water en in Gods Geest en nu worden ze geheiligd door de Geest, terwijl ze het geloof en de waarheid vasthouden. Daarmee groeien ze verder op tot heerlijkheid. *Hij, die in dit goede werk bij hen begonnen is, zal dit voortzetten tot het voltooid is op de dag van Christus Jezus* (Fil. 1:6).

15 *Zo dan, broeders, staat vast en houdt u aan de overleveringen, die u door ons, hetzij mondeling, hetzij schriftelijk, geleerd zijn.*

Paulus is heel dankbaar dat hij deze groei ziet, maar hij spoort de gemeente wel aan om standvastig te zijn in het geloof en in de waarheid. “Vaststaan” is het tegenovergestelde van “je bezinning verliezen” en “in onrust verkeren”, waar we over lezen in vers 2. Paulus spreekt over ‘overleveringen’ omdat hij het onderwijs

van Jezus doorgeeft, zoals andere discipelen dat aan hem hebben overgeleverd. Daarnaast geeft hij door wat de heilige Geest hemzelf heeft geopenbaard. Die overleveringen gaan niet alleen over zaken, zoals de betekenis van de hoofdbedekking van de vrouw (1 Kor. 11:1-16) of het avondmaal (1 Kor. 11:17-34), maar ook over de komst van de Heer. Dit onderwijs heeft hij zowel mondeling als schriftelijk, door middel van zijn brieven, aan hen doorgegeven.

16,17 *En Hij, onze Here Jezus Christus, en God, onze Vader, die ons heeft liefgehad en ons eeuwige troost en goede hoop door zijn genade verleend heeft, trooste uw harten, en make ze sterk in alle goed werk en woord.*

Nu volgt een gebed, net zoals in 1 Tess. 3:11-13. Paulus zet dit keer de naam van de Here Jezus Christus voorop. De liefde van de Vader voor de mens en voor zijn schepping wordt zichtbaar in Jezus Christus (Joh. 3:16). Die liefde vormt de bron en de basis van alle heil. God wil genade geven, en die genade komt tot ons door Jezus Christus. God wil troosten: Hij geneest de ziel van haar wonden. Daarom geeft Hij ons de heilige Geest als Trooster. Dit herstel houdt stand tot in eeuwigheid. Door de rijkdom van zijn genade hebben wij ook een vaste hoop: de hoop op heerlijkheid - *“Christus in ons, de hoop der heerlijkheid”* (Kol. 1:27). Die hoop houden wij, als rechtvaardigen, met vrijmoedigheid *tot het einde onverwikt* vast (Hebr. 3:6).

Paulus bidt voor de Tessalonicenzen dat de Heer zijn belofte aan hen waarmaakt, zodat hun hoop werkelijkheid wordt. Hij wenst hen toe dat Jezus hun harten zal aanmoedigen en sterken in alles wat ze doen en zeggen. Zijn gebed is dat zij mensen van God worden, *tot alle goed werk volkomen toegerust* (2 Tim. 3:17), en dat al hun woorden *woorden van God* zullen zijn (1 Petr. 4:11) (*wordt vervolgd*).

WAAROM GEEN TOEKOMSTIGE APARTE PLAATS EN TAAK VAN ETNISCH ISRAEL IN GODS HEILSPLAN?

Door Piet Guijt

Inleiding

Jaren geleden heb ik een artikel geschreven over de (geraffineerde) alverzoeningsleer en dat betrof een lastig onderwerp. Er zijn Bijbelteksten

die lijken te zeggen dat er wel sprake is van alverzoening, en er zijn ook Bijbelteksten die alverzoening lijken uit te sluiten.

Vrije wil

Ik was erover aan het bidden, en kreeg toen de gedachte: op het niveau van teksten kom je er niet uit. Is er niet een ander *alles overtreffend argument*? Ja, dat is er. Het essentiële punt is namelijk dat God de mens met een vrije wil geschapen heeft, en dat impliceert dat de mens verkeerd kan kiezen en daardoor zelfs verloren kan gaan. En God respecteert de keuze van de mens. Er is dus geen sprake van alverzoening, hoe graag we dat ook zouden wensen.

Hogere argumentatie inzake Israëlvisie

En ook wat Israël betreft, zijn er allerlei teksten die men kan aanvoeren voor een bepaalde toekomstige Israëlvisie maar er zijn ook teksten waarmee men weer een andere visie kan verdedigen. Welnu, zo kan je eindeloos blijven doorgaan met het noemen van teksten (en een bepaalde uitleg ervan), dus dat heeft weinig zin. Daarom ook nu weer de vraag: Is er vanuit kennis van de hoofdlijn van Gods heilsplan voor de mensheid een *'hogere' argumentatie* voor een bepaalde Israël-visie te vinden? Ja, en daarbij is m.i. de Persoon en werk/taak van Jezus essentieel.

Van Abraham tot Christus

De eerste fase (in het OT) van Gods heilsplan beschrijft Gods roeping van Abraham waaruit het etnische volk Israël ontstond en vervolgens alle lotgevallen van het volk waaruit de beloofde Verlosser Jezus zou voortkomen via de maagd Maria die *door de heilige Geest overschaduwd werd* (Luk. 1:35). De taak van het volk Israël (als instrument) was om te laten zien wie God is en wat Zijn bedoeling is met de mensheid *tot de komst* van Jezus Christus, want *Hij* was het die God echt *heeft doen kennen* (Joh. 1:18).

Galaten 3 en Romeinen 4 geven licht

In Gal. 3:16 kunnen we lezen dat *Christus het zaad van Abraham* is en dat zij (Joden en niet-Joden) die in Jezus geloven, *zaad van Abraham* zijn, en *naar de belofte erfgenamen zijn* (Gal. 3:29). Het gaat om *gerechtigheid door het geloof* (Rom. 4:13,16).

De essentie in Christus: door geloof wedergeboren
Met de komst van Jezus begon de essentie van Gods

heils- en herstelplan, namelijk dat mensen door geloof in Jezus wedergeboren kunnen/moeten worden om weer met God verzoend te worden. Want God schiep de mens om met hem/haar een liefdesrelatie te kunnen hebben. Het kernprobleem was echter dat door de zonde de mens van God gescheiden was geraakt en er geen relatie mogelijk is. Maar mensen kunnen door geloof in Jezus weer met God verzoend worden en als gereinigde mensen de heilige Geest ontvangen, die de gelovigen innerlijk doet veranderen naar het door God bedoelde denken, waardoor ook ons handelen veranderd wordt en wij gaan leren worden zoals God ons bedoeld heeft, waardoor wij een positieve invloed hebben op de wereld om ons heen.

Perspectief

Wij mogen uitzien naar de glorieuze wederkomst van Jezus (2 Thess. 1:10) en naar de openbaring van Gods Koninkrijk van vrede en gerechtigheid op de nieuwe aarde. We hebben er geen idee van hoe dat eruit zal zien. Zal bijv. de Eiffeltoren er nog staan, en zullen wij weer in Nederland wonen? Dat weten we niet, maar wel weten we dat alleen zij (Joden en niet-Joden) die Jezus Christus als hun Verlosser hebben aangenomen, kinderen van God zijn en dus Gods huisgezin en volk vormen, de ware Godlovers. (En ongetwijfeld horen ook de oudtestamentische rechtvaardigen erbij die uitzagen naar de komst van Jezus.)

Aparte status voor Israël in de toekomst?

Er zijn uiteraard nog vele vragen over het hiernamaals op de nieuwe aarde waarop wij zullen leven in een verheerlijkt lichaam, maar op basis van het Nieuwe Testament en de hoofdlijn van Gods reddings- en herstelplan voor de mensheid is er m.i. geen aanleiding om te veronderstellen dat het etnische volk Israël als zodanig weer een toekomstige aparte positie in Gods heilsplan heeft na de komst van Jezus Christus. Immers, bij het geloof in Jezus gaat het om wedergeboorte. Daarbij is er helemaal geen sprake van (enig belang van) aardse etniciteit. Allen die in Jezus Christus geloven, hebben *dezelfde* hemelse Vader. Daarom is er zelfs per definitie geen aparte plaats en taak voor etnisch Israël. Dat zou ingaan tegen wat het Nieuwe Testament duidelijk aangeeft over *het ingaan in het Koninkrijk van God* (Joh. 3:5,7). Bovendien is een toekomstige aparte positie van het etnische volk Israël ook niet nodig, of zelfs... onmogelijk. Immers, die aparte plaats en taak van etnisch Israël is niet nodig omdat Joden die Jezus

hebben aangenomen en dus deel uitmaken van de gemeente van Jezus Christus, die taak al uitvoeren. En dat is onmogelijk in het geval Joden Jezus NIET hebben aangenomen en zelfs **al veroordeeld zijn** (Joh. 3:18b).

De beeldspraak van de olijfbom

Een *toekomstige* aparte plaats en taak van *etnisch* Israël in Gods heilsplan is m.i. strijdig met de metafoor van de edele olijfbom in Romeinen 11. Er is daar namelijk géén sprake van een aparte set Joodse takken. Het gaat in essentie om het verbonden zijn in Christus, het geënt zijn in Christus. **De tussenmuur die scheiding maakte, is weg(gebroken)** (Ef. 2:14). En een aparte plaats en taak van *etnisch* Israël is zelfs strijdig met het wezen van Gods heilsplan voor de *gehele mensheid*, namelijk het mogen *kennen van God en Jezus* (Joh. 17:3) en een eeuwige relatie met hen hebben, en het mogen zijn van **de mens Gods tot alle goed werk volkomen toegerust** (2 Tim. 3:17). Wie nog een aparte toekomstige taak verwacht voor etnisch Israël in Gods heilsplan, kijkt m.i. te veel naar het verleden en naar de zichtbare wereld, en niet zozeer naar de geestelijke werkelijkheid er achter.

LIEDEREN om te luisteren en mee te zingen

Door Henk Verbeek

Het is niet vanzelfsprekend dat je je geloof kan behouden. In de loop der jaren merk je wel eens op dat er mensen uit de gemeente verdwijnen. Gelukkig heeft een aantal daarvan een andere gemeente gevonden of zijn zelf een werk voor de Heer begonnen. Kapelklanken [Lied 214](#) heeft als titel: "Voortgaan in vast geloof". Het is belangrijk om in geloof door te gaan want je zingt: waar 't verlost volk Uw heerlijkheid en Uw almacht openbaart en weer spiegelt U tot glorie - het loopt op overwinning uit over heel de aard'. Daar heb je best wel geloof voor nodig. In [Lied 58](#) (Volheid) staat: 'Jezus heeft voor elk, die Hem gelooft, 't volle heil verworven' en 'vol geloof kan 'k streven naar het doel dat Hij mij geeft.' Dan lees ik couplet 2 van [Lied 88](#) (Het nieuwe leven): 'k Blijf gelovend er naar streven - dat 'k Uw beeld in mij laat zien.

Koortjes die we vroeger heel vaak zongen zijn: [Koor 15](#) - Alles werkt mede ten goede voor wie gelooft. En: [Koor 21](#) - Geloof, wankel niet, vertrouw de Heer. Daar gaan we dus mee door.

BESTAAT GOD?

Voor ons geen vraag. Nou ja, geen echte vraag maar een zekerheid.

Maar jarenlang hoorde ik dat wetenschappers een andere mening waren toegedaan. Onlangs stuitte ik echter op de 'Ongelofelijke Podcast' waar een interessant verhaal te horen was met een heel ander geluid. Top wetenschappers van o.a. op de TU, in Delft en Oxford waaronder aanvankelijk overtuigd atheïsten kwamen tot de conclusie dat God inderdaad bestaat! Mocht u dit zelf willen beluisteren dan vindt u het verhaal [HIER](#).

Rita Blijdorp.

DE EINDTIJD:

WORDT DE GEMEENTE VOOR DE GROTE VERDRUKKING OPGENOMEN? (4-slot)

Kan Jezus vannacht al komen?

Door Jildert de Boer

Als een dief in de nacht?

Voor de wereld komt de Heer onverwacht als een dief in de nacht, want zij verwachten Hem niet. Voor ons geldt echter iets heel anders:

"Maar u, broeders, bent niet in de duisternis, zodat die dag u als een dief

zou overvallen, want u bent allen kinderen van het licht en kinderen van de dag. Wij zijn niet van de nacht en ook niet van de duisternis. Laten wij dan niet, evenals de anderen slapen, maar laten wij waakzaam en nuchter zijn" (1 Tess. 5:4-6).

Voor ons vraagt het om een wandel in het licht en dat we altijd *waakzaam* zullen zijn (Openb. 3:3; Openb. 16:15; 2 Petr. 3:10).

De gemeente van de eindtijd bereikt het einddoel: de volkomenheid

Onze toebereiding om door de grote verdrukking heen te kunnen gaan is van groot belang! We zullen ons gereed dienen te maken! Daar gaat het allereerst om en het is wat minder dat je de eindtijdfacten 'op een rijtje' kunt zetten, hoewel dat handig kan zijn en de teksten er voor niets staan. Passief erop wachten met de houding van "we zullen wel gaan zien hoe het gaat en de Heer

zal het wel fixen” is natuurlijk absoluut niet Gods bedoeling. Dat heeft te veel weg van de instelling van het lied ‘stil maar, wacht maar, alles wordt nieuw.’ Hoewel men het goed bedoelt als een soort troost geloven wij in een *actieve opstelling*, waarbij de gemeente samen met de Heer wordt *ingeschakeld*.

De zuchtende schepping wacht op het openbaar worden van de zonen van God (Rom. 8:19, NBG-vert.).

Na ons eigen herstel naar geest, ziel en lichaam, dat gelijk op gaat met het herstel van de gemeente mogen wij samen met de Heer de schepping bevrijden en herstellen. De Heer maakt verlost tot verlossers en herstelden tot herstellende voor anderen.

Het gaat dus in het nieuwe verbond niet om het herstel van het natuurlijke volk Israël en ook niet om een zogenaamd herstel van het Romeinse rijk, maar om het herstel van de totale schepping. De Heer wil en zal geen falende, onvolgroeide, onheilige en zondige gemeente plotseling wegrukken van de aarde, om haar ‘als bij toverslag’ in een punt des tijds volmaakt te doen zijn in de hemel. Hij wil juist via een innerlijk *groeiproces* een heilige gemeente vormen en deze door een weg van veel strijd, lijden en verdrukkingen heen voorbereiden naar de volkomenheid om deze *stralend en onberispelijk voor Zich te kunnen stellen zonder vlek of rimpel of iets dergelijks* (Ef. 5:27). Dit wordt door de intense doorwerking van de late regen van de Geest in de gemeente van de eindtijd mogelijk en realiseerbaar. De Heer komt eerst *IN* (2 Tess. 1:10) en daarna samen *MET* zijn heiligen (1 Tess. 3:13). We denken ook aan de volgende verzen, waar we lezen:

“En dit bid ik, dat uw liefde nog steeds meer overvloedig moge zijn in helder inzicht en alle fijngevoeligheid, om te onderscheiden waarop het aankomt. Dan zult gij rein en onberispelijk zijn TEGEN de dag van Christus, vervuld van de vrucht der gerechtigheid, welke door Jezus Christus is, tot eer en prijs van God” (Fil. 1:9-11).

Petrus spreekt over:

“u die in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof in de zaligheid die gereed ligt om geopenbaard te worden in de laatste tijd. Verheugt u daarin...” (1 Petr. 1:5).

In Openbaring 10 wordt gesproken over de zeven donderslagen die gesproken hadden. Johannes kreeg een opdracht uit de hemel: *“Verzegel wat de zeven donderslagen gesproken hebben en schrijf dat niet op”* (Openb. 10:3-6).

In dit verband wordt er gesproken van *“in de dagen van de stem van de zevende engel, wanneer hij bazuinen zal, is ook voleindigd het geheimenis van God”* (Openb. 10:7). Dat is dan *werkelijkheid* geworden, zeggen andere vertalingen.

Hoe de Heer de gemeente tot volkomenheid leidt en dat in ons bewerkt, is nog een geheimenis of verborgenheid en als we naar onszelf kijken is het mensonmogelijk. Maar *HIJ ZAL HET DOEN*, dat is zeker (1 Tess. 5:24). De zonen Gods zullen worden onthuld!

De zevende, laatste bazuin: opname en wederkomst

We willen nog kort iets zeggen over de tijd die direct volgt op opname en wederkomst als het derde en laatste wee op aarde komt (Openb. 11:14). Dit te meer omdat sommigen menen dat de gemeente ook door de schaaloordelen heen zal moeten gaan, wat niet het geval is, want de gemeente wordt verheerlijkt.

“En de zevende engel blies de bazuin en luide stemmen klonken in de hemel, zeggende: Het koningschap over de wereld is gekomen aan onze Here en aan zijn gezelfde, en Hij zal als koning heersen tot in alle eeuwigheden” (Openb. 11:15).

‘De twee getuigen’ in de geest en de kracht van Mozes en Elia, en in de geest van Jozua en Zerubbabel (Openb. 11:1-6; vergelijk Zach. 4:1-14) zijn de *eerstelingen* onder de zonen van God en vertegenwoordigen zo de hele gemeente die 1260 dagen (drie en een half jaar) hebben geprofeteerd. Let erop dat dit *dezelfde periode* is *als de bediening van Jezus* en ook deze eerstelingen (Openb. 14:1-5) gaan rond *‘weldoende en genezende allen die door de duivel overweldigd waren’*, want God is met hen (naar Hand. 10:38).

Zij worden martelaar, want *het beest uit de afgrond overwint en doodt hen* (Openb. 11:7-8). Dat wil zeggen: naar het lichaam. *“Na drie en halve dag kwam er een levensgeest uit God in hen en zij gingen recht op hun voeten staan”* (Openb. 11:11-12). Evenals hun Meester staan zij op na hun taak in het dodenrijk te hebben volbracht. Dat gebeurt op precies dezelfde wijze als hun Heer: predikende *aan de geesten in de gevangenis* (1 Petr. 3:19). Net zomin als Jezus Zelf konden zij *niet vastgehouden* worden in het dodenrijk, (Hand. 2:24) en zo overwinnen zij de dood en zij veranderen (transformeren) naar een verheerlijkt lichaam, dat gelijkvormig is aan dat van de opgestane en verheerlijkte Heer Jezus.

Nu staan bij de laatste bazuin allen op die in Christus ontslapen zijn en ook de in die tijd nog levende kinderen van God. Dat gebeurt in een oogwenk, een ondeelbaar ogenblik. Zij klimmen op in hun verheerlijkte lichaam en gaan zo de Heer die neerdaalt tegemoet in de lucht. Deze opname of wegvoering van de gemeente (bij de zevende bazuin) leidt tot de vereniging met haar Heer, want **‘zo zullen wij altijd met de Here wezen’** (1 Tess. 4:13-17). Het is de grote dag van de Heer in de wederkomst van de Heer. Hij verschijnt met de Zijnen in heerlijkheid (vergelijk 1 Tess. 3:13), waarvan de wolken het beeld zijn.

“De tempel in de hemel werd geopend en de ark van het verbond werd zichtbaar in Zijn tempel” (Openb. 11:19a). *Het doel van de gemeente, de tempel van God, is bereikt: Jezus Christus is volledig zichtbaar openbaar geworden in Zijn tempel, in de zonen van God.*

Wat nog volgt, is: **“En er kwamen bliksemstralen, stemmen, donderslagen, aardbeving en zware hagel”** (Openb. 11:19b). Deze metaforen worden gebruikt om aan te geven dat nu dit soort fenomenen optreden in de zeven schalen met de laatste plagen, waarin de machten van de duisternis zich neerstorten op de mensen die de antichrist dienen.

De afrekening met de antichrist en de zijnen

Alvorens het duizendjarig vreedrijk ingeluid kan worden op aarde moeten eerst nog de gerichten over de antichrist en die hem volgen openbaar komen (Openb. 15:4).

De toorn of de gramschap van God wil zeggen: het overgeven en overgeleverd worden aan de machten van de duisternis.¹ *Hierover lezen we in Openbaring 16 en deze zeven schalen met plagen vormen het oordeel over (de scheiding van) de antichrist en allen die zijn beeld en naam dragen. “Dat zijn de mensen die het merkteken van het beest hadden en zijn beeld aanbaden”* (Openb. 16:2).

Daarbij geldt voor het rijk der duisternis het principe *het kwaad straft zichzelf*, want het rijk van satan is tegen zichzelf verdeeld en gaat daaraan ook ten onder. De gramschap en toorn waaraan zij worden prijsgegeven komt openbaar in mensen die weerspanning, wetteloos en vol verderf zijn, die zich uit alle macht verzetten tegenover God en **aan deze verdrukking wordt verdrukking vergolden** (2 Tess. 1:6). **Zij hebben - willens**

en wetens - de duisternis liever gehad dan het licht (Joh. 3:19; vergelijk Hebr. 10:26-27).

Er zal worden afgerekend met de antichrist en zijn zonen van het verderf, **die de aarde willen verderven** (Openb. 11:18). Dit gebeurt in de slag bij Harmagedon (Openb. 16:14-16), die de climax vormt van de strijd in de hemelse gewesten, de laatste geestelijke oorlog, niet op aarde, maar in de lucht (waarheen de antichrist en die van hem zijn op spiritistisch-occulte wijze opstijgen door buiten hun lichaam te treden).

Daar wordt **“de hemel geopend en zie, een wit paard, en Hij Die daarop zat, werd getrouwd en waarachtig genoemd. En Hij oordeelt en voert oorlog in gerechtigheid”** (Openb. 19:11). **“En de legers in de hemel volgen Hem op witte paarden, gekleed in fijn linnen, wit en smetteloos”** (Openb. 19:14).

Het witte paard van deze ruiterscharen (Christus en de zonen van God) doelt op de dragende kracht van de Geest, waardoor zij overwinnen.

Het gaat hier tussen Jezus met Michaël en zijn engelen plus de verheerlijkte gemeente (Openb. 19:11-14) tegenover de wetteloze antichrist en hen die hem gevolgd waren (Openb. 19:19-20; Openb. 17:14). Jezus zal ten slotte - kort samengevat - **de wetteloze verteren door de Geest van Zijn mond en hem tenietdoen door de verschijning bij Zijn komst** (dat is: door Zijn Woord) (2 Tess. 2:8). Het beest en zijn profeet (de antichrist) vinden hun einde als zij gegrepen worden en **deze twee levend geworpen worden in de poel van vuur, die van zwavel brandt** (Openb. 19:20).

De zeven schalen komen niet over Jezus' gemeente

We hebben in het voorgaande gezien dat de gemeente NIET vóór de grote verdrukking wordt opgenomen, al is dit ‘wishful thinking’ bij sommigen en staat het als een paal boven water bij anderen. We hebben vanuit de Bijbel trachten te onderbouwen, dat de gemeente wel degelijk door de grote verdrukking heen moet gaan. Resteert nog wel de vraag van sommigen of de gemeente van Jezus Christus ook de schaaloordelen meemaakt. In de opbouw van het boek Openbaring lezen we eerst over het openen van de zeven zegels, vanuit het zevende zegel over de zeven bazuinen en vanuit de zevende bazuin over de zeven schalen. In dit alles

¹ Zie twee artikelen die dieper ingaan op het begrip ‘de toorn van God’ <https://verdiepingenaansporing.nl/artikelen/welk-beeld-hebben-wij-van-de-toorn-van-god> en <https://verdiepingenaansporing.nl/artikelen/wat-is-de-toorn-van-god>

worden de positieve en negatieve processen van de eindtijd geschetst die tot hun voltooiing zullen komen.

Die schalen volgen vanuit en na de zevende en laatste bazuin en kunnen dus niet over de ware gemeente van Christus komen, want de opname en wederkomst vinden vlak daarvóór plaats, waarbij de gemeente verheerlijkt is. Deze laatste zeven plagen zijn de zeven schalen van de 'gramschap van God', die uitgegoten worden over de zonen van het verderf.

Ondergang rijk der duisternis: tegen zichzelf verdeeld

Het rijk der duisternis is tegen zichzelf verdeeld, *hoe kan zijn rijk dan standhouden?* (Luk. 11:18) De schijnbare eenheid van het rijk van satan is lang door geweld, pressie en dwang overeind gebleven, maar nu is de tijd gekomen dat dit rijk door innerlijke verdeeldheid ten ondergaat, waarbij het principe geldt *dat het kwaad zichzelf straft*.

Vanuit de schaduwbeelden uit het oude verbond zien we dat de demonen elkaar te lijf gaan:

- Ze komen *"in de vlam van hun eigen vuur"* (Jes. 50:11).
- *"Het zwaard van de een zal tegen de ander zijn"* (Ezech. 38:21).
- Ze zullen *"elkaar in het verderf helpen"* (2 Kron. 20:23).

Hoewel men God de schuld van dit alles zal geven, heeft men de ellende die over hen komt aan zichzelf en het rijk der duisternis te verwijten, maar men lastert er God om en weigert zich te bekeren (Openb. 16:9-11; vergelijk Openb. 9:20-21).

Op naar de nieuwe fase van de komende eeuw (aion)

Na het oordeel over de antichristelijke gemeente gaat de volgende fase van de periode van de 'duizend jaar' in. Vanuit de hemel kan de gemeente in een verheerlijkt lichaam ook op aarde functioneren en daar verschijnen of zich weer terugtrekken of naar elders verplaatst worden (vergelijk het verheerlijkte lichaam van Jezus, dat niet meer door materie van bijv. gesloten deuren beperkt was en het voorproefje wat Filippus hiervan meemaakte in Hand. 8:38-39).

Oproep

Laten wij nu al de werkingen leren proeven van *'de krachten van de toekomstige eeuw'* (Hebr. 6:5), om die dan straks ten volle te kunnen benutten tot heil en heling van de resterende natuurlijke volken, namelijk hen die niet tot de gemeente behoorden, maar ook niet

een deel waren geworden van de antichristelijke gemeente.

Laten we ons *uitstrekken* naar de machtige toekomstperspectieven, waar de Heer ons naar toeleidt!

GEDACHTEN OVER VERGEVING

Door Christiana van de Velde

Rust van God door vergeving

Wat is het prachtig dat je weet: God kent mij en heeft mij alles wat niet goed was vergeven. Wat een rust geeft dat! Maar de Heer zegt zo vaak in de Bijbel: *en doen jullie net zo*.

Anderen hun schuld vergeven

We bidden het zelfs in het Onze Vader: *vergeef ons onze schuld, zoals ook wij aan anderen hun schuld vergeven*.

En doen we dat? Of zijn er toch zulke verschrikkelijke dingen gebeurd, waarvan we denken, dat kan ik nooit vergeven?

Een prachtig verhaal in de Bijbel laat zien wat het gevolg is als jij gaat vergeven. Dit staat in: *2 Koningen 5 vers 1 en verder*.

Naäman

Naäman, de bevelhebber van het leger van de koning van Syrië, was een aanzienlijk man in de ogen van zijn heer en van hoog aanzien, want door hem had de Heer de Syriërs verlossing gegeven. Deze was een strijd bare held, maar hij was melaats.

Het dienstmeisje uit Israël

Er waren benden uit Syrië getrokken, die een klein meisje uit het land Israël als gevangenen weggevoerd hadden. Zij was in dienst bij de vrouw van Naäman.

Zij zei tegen haar meesteres: *Och, was mijn heer maar bij de profeet die in Samaria is; dan zou die zijn melaatsheid bij hem wegnemen*.

De kern van dit verhaal is VERGEVING. En dat wil ik u laten zien door dat meisje uit Israël.

Eerst iets over dat meisje. Ze was een Israëlsch meisje. Benden uit Syrië hadden haar ontvoerd en als gevangene meegenomen. Het Hebreeuwse woord voor meisje duidt hier op *een meisje dat nog minderjarig is*. Hup, zomaar weggeroofd bij je vader en moeder vandaan naar een ander land, andere goden, anderen gewoonten, weg bij alles wat vertrouwd, goed en veilig was.

Het geloof van het tienermeisje

Ze had bitter kunnen worden, bang, eenzaam, verdrietig, zich minderwaardig kunnen voelen, vol van haat en boosheid kunnen zijn...

Maar dit meisje heeft er aan vast gehouden, dat zij bij de levende God van Israël hoorde.

Wat je leest is dat ze in haar God is blijven geloven, dat ze het goede voorhad in het gezin, waarin ze terecht was gekomen. Ze was geplaatst bij Naämans vrouw, als dienstmeisje en ze hoorde van de melaatsheid van Naäman, dan *geeft zij wat ze heeft*, haar geloof in de Ene, in haar Jahweh, en ze kon geven, omdat er in haar *geen enkele belemmering was die haar geloof aantastte. Geen boosheid, geen haat.*

Belemmeringen waardoor je niet vergeeft

Je kunt geven als je niet belemmerd wordt door je verleden, door bitterheid, door wrok, door teleurstelling, want vergeef je niet, dan staat dat tussen jou en de Vader in, dan staat dat tussen jou en je eenheid met Jezus in.

De eenheid van de Heer in je

Het is Gods verlangen een relatie met u en mij aan te gaan, zodat Zijn liefde en vergeving naar anderen kan gaan. Iedereen kan geven wat hij heeft, heel gewoon in het dagelijks leven. Heb je wrok of bitterheid in je, of heb je de eenheid met de levende Heer in je? Als je één met Hem bent, dan zal die eenheid ook naar buiten komen. En de Heer gebruikt dit in Zijn koninkrijk.

Geen woord van God keert leeg weer.

Werp je bekommernis op Hem, laat het verleden los.

Leef vanuit het NU met Hem en leef in Zijn en jouw toekomst.

De God van herstel

Dit meisje gaf, haar bewogenheid, haar trouw aan haar Heer, haar volk, maar ook aan haar meesteres en meester.

Leest u het hele verhaal eens door en laat u verrassen door de *overvloed van herstel* dat voortvloeit uit het kunnen ontvangen door het herstel van de relatie tussen God en mens.

Heerlijke gevolgen

Het gevolg was dat haar meester naar Israël ging en genezen werd. Het gevolg was dat hij de God van Israël erkende, als de enige ware God. Het gevolg was dat hij

aarde uit Israël meenam, want hij wilde alleen maar de enige, echte levende God dienen en eren.

Het gevolg was een volkomen eerlijke houding van hem naar God, waarin hij uitlegde dat hij eens per jaar zijn meester moest ondersteunen en dat hij dan in contact zou komen met de afgod.

Ga in vrede

En wat zegt dan de profeet Elisa: **“GA IN VREDE”**.

En wat is dat rijk: ga in vrede, dan is er rust in je binnenste. Dan ben je, zoals de Vader je bedoelde, *werkelijk mens waaruit Zijn liefde tevoorschijn komt.*

‘GOUD VANOUDS EN VAN NU’

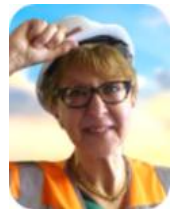
Door Rita Blijdorp

Beste luisteraars,

Dit keer een ‘Doe het zelf’-boodschap over Openbaring door Toon van den Hoorn. Hij noemt het zelf een ‘bouwpakket’. Met de link kan je de preek downloaden en beluisteren:

[20260719-6546-TvdH-openb1:1-3,openb22:6,7,10-Openbaring; Bouwpakket-Alphen](https://20260719-6546-TvdH-openb1:1-3,openb22:6,7,10-Openbaring;Bouwpakket-Alphen)

Veel luistergenoegen!

OPENBARING IN VOGELVLUCHT (17)

DE ZESDE BAZUIN

Door Toon van den Hoorn

Openbaring 9:13-21, hoofdstuk 10 en 11:1-14 lezen

Op deze teksten komen we de volgende studies terug. Vanavond de grote lijn, een overzicht van waar het om gaat. De volgende studies ga ik details in die grote lijn neerzetten. In studie 7 en 8² geef ik een overzicht of raamwerk over de belangrijkste hoofdpunten van het zevende zegel. Als u af en toe de draad denkt kwijt te raken: luister dan nog eens naar die 2 studies. Studeer erop. Zet voor jezelf de belangrijke gebeurtenissen nog eens op een rij.

² [19950503-2365a-TvdH-raamwerk 7e zegel1-\(op07\)](https://19950503-2365a-TvdH-raamwerk7ezegel1-(op07))
[19950607-2365b-TvdH-raamwerk 7e zegel2-\(op08\)](https://19950607-2365b-TvdH-raamwerk7ezegel2-(op08))

Inleidend

We komen nu dicht bij het tweede hoogtepunt, de zevende bazuin. De wederkomst van Jezus Christus met de zijnen. De opstanding uit de dood. De totale vereniging van de gemeente op aarde met de gemeente in de hemel. De verheerlijking van de gemeente. Dit is het tweede hoogtepunt. Het eerste hoogtepunt is bij de 1^e bazuin, het openbaar komen van de eerste zonen Gods.

Bij de zesde bazuin komt **dit tweede hoogtepunt** in zicht. De laatste voorbereidingen voor het gebeuren van de zevende bazuin: de wederkomst van Jezus met de zijnen. Gebeurtenissen helemaal in het kader van wat bij de zevende bazuin gebeurt. Een inleiding hierop. En een voortzetting van wat bij de vierde en vijfde bazuin plaats vindt.

1. Hoe ver is de gemeente bij de zesde bazuin.

De periode van die 1^e t/m de 5^e bazuin is voorbij. Er zijn er al geruime tijd zonen van God op aarde. De twee getuigen verkondigen al geruime tijd. Zij behoren tot de eerstelingen. Tot de eerste geboortegolf van zonen van Gods Zij gaan rond, weldoende en genezende allen.

Ten tijde van de zesde bazuin voleindigen zij hun getuigenis (Openb. 11:7).

Op de eerste geboortegolf volgt een tweede, een derde, een vierde. *Openbaring 12:17* spreekt over: **de overige van het nageslacht van de vrouw**. Veel mensen ontwaken door het getuigenis van de zonen uit de geestelijke verwarring. Gaan zien wat het evangelie eigenlijk inhoudt. Komen los uit de verwarring van denken. Trekken weg uit Babel. Voegen zich in de gemeente. *Ten tijde van de derde, vierde, vijfde bazuin, komen zeer velen tot erkenning van de waarheid.*

2. In de gemeente werkt een enorme kracht.

Er wordt geen schade toegebracht aan de bomen, noch aan enig gewas, noch aan het groene gras. De heiliging in de gemeente werkt op volle sterkte.

Openbaring 7:3: Daar wordt tot de engelen die aan de hoeken van de aarde staan gezegd: ***brenge geen schade toe aan de aarde, noch aan de zee, noch aan de bomen, voordat wij de knechten van onze God aan hun voorhoofd verzegeld hebben.*** Een machtswoord vanuit de gemeente. De vroege regen, het opnieuw tot erkenning der waarheid komen, start ten tijde van het zesde zegel. Die periode is nu afgerond.

Dat blijkt uit Openb. 9:14: ga nu je gang maar. Dus de gemeente op aarde heeft zijn volle omvang bereikt. In de gemeente op aarde zijn alle leden tot volwassenheid gekomen.

Daarom ook staat er in Openb. 11:1: meet de tempel Gods en het altaar en hen die daarin aanbidden. Meet het maar, dat betekent: kijk maar, ze hebben nu bereikt **de maat van de volheid van de wijsheid van Christus** (Ef. 4:13).

Ten tijde van het blazen van die zesde bazuin komen er vele zonen Gods tevoorschijn. Komen alle leden in de gemeente tot geestelijke volwassenheid. *Over deze periode spreken we dus.*

3. Waar gaat het naartoe in de gemeente?

Openb.10:7. De volwassen gemeente beleeft de voleinding van het geheimenis Gods. Beërft de heerlijkheid Gods. Ze verschijnt en functioneert als verheerlijkte gemeente met Christus in haar midden, in hemel en op aarde. *Dat is aan de orde. Daar gaat het naar toe.* Een verheerlijkt mens heeft alles onder zijn voeten. Een verheerlijkt mens kent geen beperking meer van plaats of tijd. Hij heeft een verheerlijkt lichaam, een verheerlijkte bestaansvorm. Hij kan overal tegelijk zijn en werken. Dan zijn mensen met Jezus in staat om alles te herstellen. Om aan **de wederoprichting van alle dingen** (Hand. 3:21) te beginnen.

Op termijn zal de mens die wedergeboren is en met Jezus leeft, *toekomen aan dit heerlijke moment*. Het lichamelijk sterven hoeft dan niet meer. De eenheid blijft bewaard tussen het innerlijk en het natuurlijk lichaam. *Daardoor komt hij geheel toe aan verheerlijking. Dit is dan ook de voltooiing van het bouwen op het fundament van de opstanding der doden.* Het sterfelijk lichaam zal volkomen deel krijgen aan het leven.

4. Langs welke weg gaat dit?

We zullen niet alleen gaan leven, zegt *Rom. 5:17*, maar ook **als koningen heersen**.

Dan moeten we ook over de dood heersen. De dood is onze **laatste vijand** zegt *1 Kor. 15:26*. De dood blijft op zijn plaats. Die is nog nooit aangevallen.

Als *1 Kor. 15:54* zegt: **de dood zal verzwolgen worden in de overwinning**, dan komt er dus een confrontatie met de dood. Hoe moet je hem anders verzwelgen in de overwinning? *Een confrontatie met de dood om toe te komen aan de verheerlijking.*

Als mensen geestelijk volwassen zijn, volkomen vervuld zijn van Heilige Geest, zich als zonen Gods gevoelfend

hebben in alles wat het Koninkrijk van God betreft, dan is het moment dichtbij om ook die laatste vijand onder de voeten te brengen. *Dat is het moment vlak voor de verheerlijking. Dat is hier aan de orde.*

De inzet van de gemeente is om nu met Christus als koning te gaan heersen over alle dingen. Om de allerlaatste gevolgen van de vernedering, het lichamelijk sterven op te heffen. ***Opdat het vernederd lichaam kan veranderen in een verheerlijkt lichaam (Fil. 3:21).***

Hierdoor kan ***de wederoprichting aller dingen (Hand. 3:21)*** zijn beslag krijgen. *Dat is, waar de gemeente voor staat. Het tweede hoogtepunt.* De dood overwinnen om te komen tot verheerlijking.

5. Overwinnen zoals Jezus overwonnen heeft.

Er is maar één weg daartoe. Jezus is ons daarop voorgegaan. Die weg gaat door alle hemelen heen, zegt *Hebr. 4:14*. Jezus zegt in *Openbaring 3:21*: ***wie overwint gelijk Ik overwonnen heb.***

Jezus stelt elke demon openlijk tentoon en verslaat hem. *Zo overwinnen wij, persoonlijk en tezamen als gemeente, het hele leger van demonen.* Dat is op dat moment gebeurd. We hebben de satan onder onze voeten. De antichrist heeft geen grip meer op de gemeente.

Waar gaat Jezus dan heen? Jezus gaat dan naar het dodenrijk *om daar de dood van zijn kracht te beroven*. Jezus gaat een confrontatie aan met de dood op eigen terrein. ***Wie overwint, gelijk Ik overwonnen heb.*** Dus dit geldt ook voor ons: *een confrontatie met de dood op eigen terrein net als Jezus*. De zonen Gods doen ***de werken die Jezus deed en nog grotere dan Hij (Joh. 14:12)***. Zij bemerken: die kracht die in ons is, de kracht van Jezus, bereidt ons toe om nu die laatste stap te zetten. *Wij maken het herstel volledig*. Dat houdt in: het sterfelijk lichaam door de Geest die in ons woont, werkelijk levend laten *blijven*. Nooit meer sterven. *Voor eeuwig in de heerlijkheid van Christus functioneren*.

Gevolg: de verheerlijkte gemeente gaat o.l.v. Christus alles herstellen wat nog hersteld moet worden. Dus: de wederoprichting aller dingen, het duizendjarig rijk. Ook in het dodenrijk zullen we met Jezus komen en met Hem overwinnen.

In onze strijd en ons lijden blijven we altijd verbonden met Hem. We volgen het Lam ***waar Het ook heen gaat (Openb. 14:4)***. Om met het Lam te heersen voor eeuwig en altijd. *Dit is de weg. De enige weg.* De weg waar Jezus ons in voor is gegaan. De weg die Jezus voor ons heeft gebaad.

6. De wens van Paulus

In dit kader wil ik nog eens beleven wat Paulus zegt: ***Of ik aan zijn dood gelijkvormig wordende zou mogen komen tot de opstanding uit de doden (Fil. 3:10-11)***. Dat is de grote wens van Paulus. Gelijkvormig worden aan zijn dood. Om met Jezus diezelfde opstanding uit de doden te beleven. Om het moment van verheerlijking, dat daarop volgt, met Jezus te beleven. Dat is Paulus grootste wens, om dat te beleven! En ik zou het hem willen nazeggen. Dat is ook mijn grootste wens: ***om aan zijn dood gelijkvormig wordende te komen tot de opstanding uit de doden***. Hem *in alles* te volgen. Om met Hem ook alles te overwinnen. Aan alles toe te komen wat God bereid heeft. Letterlijk dus. Helemaal gelijkvormig worden. Het dodenrijk betreden op eigen terrein. Dus je laten doden, zoals Jezus Zich overgeeft aan de dood.

7. Hoe gaat dat in zijn werk?

We lezen: Openb. 11:7 wanneer de twee getuigen hun getuigenis voleindigd hebben, doet het beest uit de afgrond hen de oorlog aan.

Openb. 13:7 gaat over de antichrist. ***En hem werd gegeven om tegen de heiligen oorlog te voeren.***

En 'hem werd gegeven': hoe? De gemeente van Jezus Christus stelt zich op en roept: Laat nu maar los... dat is het gegeven worden. Zij durven de confrontatie aan te gaan.

Zij worden overwonnen en hun lijk ligt op de straat der grote stad. *Letterlijk dus*. Aan zijn dood gelijkvormig worden.

Wat lezen we nog meer? Na drie en een halve dag vaart de levensgeest Gods in hen. Daar komen dan, na dat hele gebeuren in dat dodenrijk - wat zich helemaal onttrekt aan al de mensen die daar omheen staan - die zonen Gods terug. *Zij staan op*. Zij worden ook gelijkvormig aan zijn opstanding. Om dan ook met de gemeente verheerlijkt te worden. ***"Klimt hierheen op" (Openb. 11:11)***.

De volwassen gemeente doet dus alles wat hier gebeurt, wat we lezen bij de zesde bazuin, wat u misschien als vreselijk negatief ervaart bij het voorlezen, ***meewerken ten goede (Rom. 8:28)***. Opdat het doel van Jezus Christus, de verheerlijking, ten tijde van de zevende bazuin volledig zijn beslag krijgt.

8. Tenslotte

Dit is de positieve lijn. Die loopt van de zesde bazuin naar de zevende bazuin toe. Deze heerlijke lijn gaat door alles heen. Die zal ook alles opleveren wat door God en Jezus is mogelijk gemaakt. De weg gebaad, de overwinning zeker. De eerste opstanding voltooid. *Dit proces begint bij de wedergeboorte en krijgt zijn voltooiing bij de*

opstanding uit de dood. Daarmee is er het volledig ontrokken worden aan elke claim van de dood. Het natuurlijk lichaam, het vernederd lichaam, het zal veranderd worden en aan zijn verheerlijkt lichaam gelijk worden. Dat is de lijn. Volgende keer een nadere invulling van deze lijn (wordt vervolgd).

[19961002-2371a-TvdH-openb9.13-11.14-1e studie over de hooflijn van de 6e bazuin-\(op17\)](#)

WANDELEN DOOR HET OUDE TESTAMENT (38)

***Naar de mp3 van de bijbelstudie
gehouden op 2005-04-20 door
Cees Visser in de VEG 'Immanuël'
te Breda***

De broers keren terug uit Egypte

De broers gaan vanuit Egypte terug naar Kanaän. Op wonderbaarlijke wijze heeft Jozef de verzoening met hen bewerkt: er is een *hereniging* tot stand gekomen. Méér nog: er is iets tussen de broers en Jozef ontstaan dat er niet eerder is geweest.

Zo gaan ze terug naar Kanaän. Met koren, mooie kleren, kostbare gewaden en met wagens. Jozef wil dat zijn vader naar Egypte komt. Er zijn nog vijf jaren van hongersnood voor de boeg. In Egypte kan Jozef voor zijn hele familie zorgen.

En dan komen de broers terug bij hun vader, vol van het goede nieuws dat zij hem kunnen brengen. Maar hun vader weet nog van niets, hij leeft nog steeds bij de leugen van tweeëntwintig jaar geleden.

Jakob kan het niet geloven

Als zij hem het ongelooflijke, bijna 'onvoorstelbare' nieuws vertellen: Jozef leeft nog en hij regeert over heel Egypte, gelooft Jakob hen niet. Hij kan er niet bij. Tweeëntwintig jaar geleden kwamen ze met een grove leugen bij hem, en die geloofde hij wel. Nu komen ze met de waarheid, en die gelooft hij niet.

Twee stemmen

Hoe komt dat toch? In de geestelijke wereld gaan mensen zo snel mee in een leugen, en komen zij zo moeizaam tot geloof in de waarheid.

Dat komt doordat er in die geestelijke wereld altijd iets meeloopt. Als je iets hoort, hoor je iets in twee werelden tegelijk. Er is nog een stem, een stem die in je

hemel iets toevoegt aan wat de ander zegt en wat jij hoort. Is dat een leugen, dan probeert een macht der duisternis er iets aan toe te voegen, waardoor je het wel moet geloven. Is het de waarheid, dan probeert diezelfde geest je er juist van af te houden.

Genesis 45:25-26 – ***Zij dan trokken weg uit Egypte en kwamen in het land Kanaän bij hun vader Jakob. Toen zij hem vertelden: Jozef leeft nog en hij is zelfs heerser over het gehele land Egypte, bleef zijn hart er koud onder, want hij kon het niet geloven.***

De Naardense Bijbel zegt: zijn hart *verkilt*. Dat geeft nog duidelijker aan wat er gebeurt. Er treedt een verkillung op vanbinnen, door de werking van die geest in zijn hemel. Er verzet zich iets in hem waardoor hij het niet ontvangt: Jozef leeft nog - dat kán niet. Hij regeert over heel Egypte - kom nou!

Koud voor de leugen, warm voor de waarheid

Misschien herken je het. Misschien gebeurt het jou ook wel eens: leugens van de vijand of leugens die je van mensen hoort, komen onmiddellijk binnen en brengen je van je stuk, terwijl de bevrijdende waarheid buiten moet blijven wachten. Je verkilt, je kunt het niet aannemen, je blijft er koud onder.

Maar weet je wat de bedoeling van de Heer is? Dat je onder invloed van zijn Geest 'koud' blijft onder de leugen en je laat 'verwarmen' door de waarheid. Daar moeten we naartoe.

Gods Geest wil je verwarmen door de waarheid, die waarheid in je hart bevestigen. Niet als een indringer of een geweldenaar, maar in vrede en rust. Die Geest wil je zó vervullen dat je koud blijft voor de leugen, voor ontkenning en elke vorm van negativiteit, zodat je er niet op ingaat. Bid om 'onderscheiding' om die werkingen in de geestelijke wereld te ontdekken en te herkennen wanneer je iets wordt gezegd. Ga alleen in op wat vanuit Gods koninkrijk naar je toe komt. Ga mee in alles wat Jezus je wil aanreiken, of wat Jezus via mensen naar je toe laat komen.

Jakob gaat het zien

De broers geven het niet op. Ze zijn vol van het goede nieuws en zoeken naar mogelijkheden om hun vader uit zijn geestelijke isolement te halen. Ze vertellen nog veel meer over Jozef: over wat hij heeft *gezegd*. En ze laten hun vader dingen *zien*. Ook daarin werkt die 'tweede' lijn: niet alleen het *horen* kan je hart verwarmen, ook het *zien* van dingen kan iets op gang brengen. Ze laten de nieuwe, kostbare kleding zien die ze van Jozef hebben gekregen.

Onmiddellijk reageert er iets in Jakob: de herinnering aan die kostbare jas die ze hem tweeëntwintig jaar geleden hebben laten zien, maar nu met een *positieve* werking. Jakob ziet de wagens. Hij ziet alles wat vanuit Egypte met zijn zonen is meegekomen.

Genesis 45:27-28 – *Maar toen zij hem al de woorden overbrachten, die Jozef tot hen gesproken had, en toen hij de wagens zag, die Jozef gezonden had om hem te vervoeren, leefde de geest van hun vader Jakob op. En Israël zei: Het is genoeg, mijn zoon Jozef leeft nog; ik wil gaan en hem zien, eer ik sterf.*

Jakob spreekt weer als Israël

De geest van vader Jakob leeft weer op; Obbink zegt dat zijn geest weer *levend* wordt. Jakob staat op uit het doodse, uit alle teleurstelling en verdriet. Genoeg, zegt Israël in vers 28: Jozef leeft nog. Als 'Jakob' treedt hij uit het oude weg; als 'Israël' gaat hij het nieuwe binnen.

Ik hoop dat je dat ook herkent: dat opstaan uit iets, dat tot leven komen en als een nieuw mens reageren.

Herstel tussen vader en zonen

Dit is maar een schamele weergave van wat zich in de tenten van Jakob moeten hebben afgespeeld. De broers hebben alles aan hun vader opgebiecht. Niet alleen wat er de afgelopen dagen in Egypte is gebeurd, maar zeker ook wat er tweeëntwintig jaar geleden is voorgevallen. Ze hebben hun jaloezie opgebiecht, hun haat tegen een jonge broer, hun list, alsook de angst om ontdekt te worden toen ze weer bij vader thuis waren en merkten dat hij ontroostbaar was. Ze hebben hun geheim al die jaren toegedekt. Ze hebben ook elkaar gedekt en niets 'losgelaten'. Wat een toestand is dat geweest. Ze hebben hun nood en hun schuld opgebiecht, en verteld hoe Jozef hen in Egypte tegemoet is getreden.

Ik vermoed dat het herstel van de relatie tussen Jakob en zijn zonen een *doorwerking* is geweest van het herstel dat Jozef met zijn broers heeft beleefd. Die 'vernieuwing' werkt nu ook door naar vader Jakob.

En wat is dat nodig. Als een volk tot ontwikkeling mag komen en als een *verbondsvolk* in hemel en op aarde tevoorschijn mag gaan komen, moeten er goede onderlinge verhoudingen zijn: verhoudingen waar je op aan kunt, waarin waarheid en zuiverheid zijn.

Israël raadpleegt God

Genesis 46:1 – *En Israël brak op met alles wat hij had en kwam te Berseba en bracht de God van zijn vader Isaak slachtoffers.*

Jakob gaat op weg naar Egypte en bereikt bij Berseba - de plaats waar zijn vader Isaak zo lang heeft gewoond - op de grens van Kanaän. Daar brengt hij God een offer. Hij wil naar Jozef toe. Maar is het wel Gods bedoeling dat hij naar Egypte gaat? Zijn grootvader Abraham is naar Egypte gegaan, en dat ging niet goed. Zijn vader Isaak kwam in de omgeving van Egypte, in het land Gerar, en ook dat ging niet goed. Daarom raadpleegt Jakob - *Israël* - zijn God. Hij brengt Hem een offer en stelt zich voor Hem open.

God spreekt opnieuw

Op die grens van Kanaän spreekt God opnieuw tot Jakob. Dat spreken van de Heer zie je steeds weer terugkomen in het leven van Jakob. Als hij voor Esau moet vluchten, spreekt God tot hem in Betel en toont Hij Jakob wie Hij is en wat Hij met hem voorheeft. Als Jakob na een lange omzwerving en vele jaren werken bij zijn oom Laban in Haran naar Kanaän terugkomt, openbaart God Zich opnieuw aan hem bij Machanaïm en toont Hij hem de legers in de hemel die naast hem staan. Kort daarop moet Jakob een geestelijke strijd aangaan bij de Jabbok, eveneens op die grens met Kanaän.

En nu spreekt God opnieuw, nadat Jakob zijn hart voor zijn Heer en God opent. Genesis 46:2-4 – *En God sprak tot Israël in nachtgezichten, en Hij zei: Jakob, Jakob. En hij zei: Hier ben ik. Toen zei Hij: Ik ben God, de God van uw vader, vrees niet naar Egypte te trekken, want Ik zal u daar tot een groot volk maken. Ik zal zelf met u naar Egypte trekken en Ik zal u ook zeker weer terugvoeren en Jozef zal u de ogen toedrukken.*

De belofte aan Abraham

Dit is een belangrijk moment. Ongetwijfeld herinnert Jakob zich wat de Heer tegen zijn grootvader heeft gezegd. Het staat in Genesis 15. Daar krijgt Abraham een visioen, dat hij heeft doorgegeven aan zijn zoon Isaak, en Isaak weer aan Jakob.

Genesis 15:13-16 - *En de HEER zei tot Abram: Weet voorzeker, dat uw nakomelingen vreemdelingen zullen zijn in een land, dat het hunne niet is, en dat zij hen dienen zullen, en dat die hen zullen verdrukken, vierhonderd jaar. Doch ook het volk, dat zij zullen dienen, zal Ik richten, en daarna zullen zij met grote have uittrekken. Maar gij zult in vrede tot uw vaderen gaan; gij zult in hoge ouderdom begraven worden. Het vierde geslacht echter zal hierheen wederkeren, want eerder is de maat van de ongerechtigheid der Amorieten niet vol.*

Vierhonderddertig jaar

In Exodus lezen over die uittocht uit Egypte. Exodus 12:40-41 – *De tijd, dat de Israëlieten in Egypte gewoond hadden, was vierhonderddertig jaar. En na vierhonderddertig jaar, juist op de dag af, gingen al de legerscharen des Heren uit het land Egypte.*

We mogen de vierhonderd jaar uit Genesis 15 dus als een 'afgerond' getal beschouwen. Exodus 12 geeft het aantal jaren nauwkeuriger aan.

In Galaten spreekt Paulus ook over die tijd: Galaten 3:17 – *Ik bedoel dit: de wet, die vierhonderddertig jaar later is gekomen, maakt het testament, waaraan door God tevoren rechtskracht verleend was, niet ongeldig, zodat zij de belofte haar kracht zou doen verliezen.*

Paulus noemt hier twee belangrijke momenten in de heilsgeschiedenis. Het moment waarop God de *belofte* geeft aan Abraham: bij het binnentrekken in Kanaän. En het moment waarop Hij de *wet* aan zijn volk geeft: bij de Sinaï, als het volk is weggetrokken uit Egypte. Daartussen ligt vierhonderddertig jaar.

Tijdsoverzicht

We pakken het [Overzicht van het OT](#) erbij. Wanneer trekt Jakob naar Egypte? In het jaar 1706 vC. Wanneer trekt het volk uit Egypte? In 1491 vC. Hoeveel tijd zit daartussen? **215** jaar.

In Exodus 12 en Galaten 3 wordt gesproken over **430** jaar. Wanneer wordt de belofte gegeven, wanneer trekt Abraham Kanaän binnen? In 1921 vC: **215** jaar voordat Jakob naar Egypte gaat.

De 430 jaar waar Exodus 12 over spreekt, wordt door het vertrek van Jakob naar Egypte precies in tweeën gedeeld. Vanaf het moment dat Abraham Kanaän binnentrekt tot het moment dat Jakob met zijn hele familie naar Egypte vertrekt, is de helft daarvan verstreken: 215 jaar. En weer 215 jaar later trekt Mozes met het hele volk weer weg uit Egypte, op weg naar Kanaän.

Septuagint

De Septuagint vertaalt Exodus 12:40 als volgt: Vierhonderddertig jaar hadden de Israëlieten in Egypte en in Kanaän gewoond.

De joodse historicus Flavius Josephus sluit zich bij deze lezing aan. Hij schrijft: Ze verlieten Egypte in de maand Xanthicus (= Nisan) op de 15e dag volgens de maanrekening, 430 jaar nadat onze voorvader Abraham in Kanaän aankwam en 215 jaar nadat Jakobs verhuizing naar Egypte had plaatsgehad.

Eerst voorspoed, dan verdrukking

Van die 215 jaar in Egypte leeft Jozef nog zeventig jaar. In die tijd heeft de familie van Jakob het heel goed: het wordt een groot volk. De laatste tachtig jaar van die tijd in Egypte - de tijd dat Mozes leeft - heeft het volk het zeer zwaar: het moet slavenwerk doen. Ergens halverwege is er een omslag gekomen. Het is dus geen vierhonderd jaar lang 'ellende' geweest in Egypte. Hooguit 120 jaar hebben de Israëlieten in Egypte in slavernij gezeten. En vooral de laatste jaren daarvan wordt het heel erg. Desondanks vervult God zijn belofte royaal: Ik zal je maken tot een groot volk.

Van zeventig zielen tot een groot volk

Genesis 46:26 somt op met hoeveel mensen Jakob Egypte binnengaat: zesenzestig. Met Jakob zelf erbij, en met Jozef met zijn twee zonen erbij, komt dat op zeventig. Dat is het aantal zielen aan het *begin* van die 215 jaar. Aan het *einde* ervan zijn het er ca. 600.000 - vrouwen en kinderen niet meegerekend (Ex.12:37). In ongeveer zeven generaties is het volk Israël in aantal dus enorm toegenomen. Ik zal u tot een zeer groot volk maken, zegt God. En dat is gebeurd, dwars door alle verdrukking heen. Wat God zegt, gebeurt! Het verblijf in Egypte is niet alleen maar negatief geweest: er is een volk ontstaan, een groot en sterk volk.

Jakob ontmoet Jozef

Op het moment dat Jakob met de zijnen de grens overtrekt, geeft God hem steun in de rug: Ga door. Ik zelf zal met je afdalen, en Ik zelf zal je terugbrengen. Jozef gaat zijn vader tegemoet. Ze ontmoeten elkaar in het land Gosen, in dat mooie stuk van Egypte waar Jakob en zijn familie mogen wonen. Wat een weerzien moet dat zijn geweest: die oude vader, honderddertig jaar, en zijn geliefde zoon, die hij tweeëntwintig jaar niet meer heeft gezien. Jozef was destijds zeventien jaar; nu is hij negenendertig jaar.

Genesis 46:29-30 – *Toen hij (Jozef) hem ontmoette, viel hij hem om de hals en weende geruime tijd aan zijn hals. Toen zei Israël tot Jozef: Nu kan ik sterven, nadat ik uw aangezicht gezien heb, omdat gij nog leeft.*

Israël zegt tegen Jozef: Nu ik jou levend en wel heb gezien, kan ik sterven. In Lucas 2:29-32 zegt de oude Simeon iets dergelijks. Wat is Jakob blij. Hij hoeft op dat moment nog niet te sterven, maar hij ziet Jozef, en het is helemaal goed.

Naar de farao

Dan gaat Jozef zijn familie aan de farao voorstellen. Hij neemt eerst vijf broers mee. De farao vraagt wat ze doen. Ze antwoorden: wij zijn schaapherders.

Besef dat schaapherders in Egypte niet geliefd zijn. De Egyptenaren aanbidden koeien als heilige dieren. Als de Hebreeën schaapherders zijn, slachten en eten zij runderen. Daarom moeten ze een afzonderlijk gebied in Egypte krijgen: het land Gosen. Op aanraden van Jozef vragen zij aan farao: Sta uw knechten toe in het land Gosen te wonen (Gen.47:4). Jozef weet dat farao dit gaat goedkeuren; hij heeft dat al eerder gezegd. Ze krijgen het nu officieel.

Genesis 47:5-6 – *Toen zei Farao tot Jozef: Uw vader en uw broeders zijn tot u gekomen; het land Egypte ligt voor u open. Wijs uw vader en uw broeders in het beste deel van het land woonplaatsen aan, laten zij in het land Gosen wonen; indien gij weet, dat onder hen flinke mannen zijn, stel die dan tot opzichters over mijn kudde aan.*

De farao wil de kennis van de Hebreeën inzetten voor zijn eigen kudden.

Jakob zegent de farao

Dan maakt Jakob zijn opwachting aan het hof van de farao. Een kleine, oude man van 130 jaar loopt naar binnen; hij valt in het niet bij die geweldige farao. En wat doet Jakob als de farao naar zijn leeftijd vraagt? Dan antwoordt Jakob hem en zegent hij de farao. Dat moet toch wat geweest zijn: de oude vader van de man die farao zo waardeert, van Safenat-Paneach, de onderkoning van Egypte, *zegt* de farao. Schitterend! Jakob laat zien wat Gods bedoeling is: in Israël zijn alle volken gezegend.

Het lijkt de omgekeerde wereld. Je zou denken: Jakob heeft iets nodig van die machtige heerser van Egypte. Maar in werkelijkheid is de *farao* degene die hier iets ontvangt: de zegen van die eenvoudige herdersvorst, van de man die vol geloof, in naam van zijn God, deze zegen over hem uitspreekt. Israël zegent de volken rondom, vanuit God. En dan loopt Jakob gewoon weer weg. Ik vind dat een stukje humor.

Jozef en het land Egypte

Wat doet Jozef hierna? Je leest het in Genesis 47:12. Zijn familie mag in Gosen wonen, in het beste deel van Egypte. En Jozef onderhoudt hen: zij krijgen alles wat ze nodig hebben. In die laatste vijf jaren van hongersnood brengt Jozef het hele land Egypte in de hand van de farao. De Egyptenaren moeten brood kopen. Op een gegeven moment is hun geld op, want ze verdienen niets. Dan komen ze met hun dieren, maar die zijn na

verloop van tijd ook op. Dan is er nog land, en als ook dát 'op' is, kunnen ze alleen zichzelf nog aanbieden. Zo wordt het hele volk van Egypte het eigendom van de farao, de priesters uitgezonderd. Wie daarna op het land van de farao mag werken, dat voorheen van henzelf is geweest, moet voortaan een vijfde deel — twintig procent — van de opbrengst afdragen. Zo beseffen alle Egyptenaren dat Jozef hun leven heeft gered, al kost het hun veel.

Contrast

Jozef zorgt in diezelfde tijd goed voor zijn familie in Gosen. Zij mogen zich verblijden en bezittingen verkrijgen. Zij krijgen volop te eten. Wat een contrast met de inwoners van Egypte.

Genesis 47:27 – *Israël dan woonde in het land Egypte, in het land Gosen, en zij werden daar ingezetenen. Zij waren vruchtbaar en vermenigvuldigden zich zeer.* De NBV zegt hier: *Zo gingen de Israëlieten in Egypte wonen, in Gosen. Ze verwierven er bezittingen, ze waren vruchtbaar en kregen veel nakomelingen.*

Je kunt je voorstellen dat dit op een gegeven moment omslaat, en dat de Egyptenaren dit niet langer pikken. Als er na verloop van tijd een andere farao komt, uit een andere dynastie dan de farao van Jozef, gaat er veel veranderen. Maar zover is het hier nog niet.

Jakobs laatste wens

Hoe lang leeft Jakob daarna nog bij Jozef in Gosen? Zeventien jaar: even lang als de tijd die hij in Kanaän met Jozef heeft doorgebracht.

Als Jakob zijn einde voelt naderen, laat hij Jozef bij zich komen. Hij wil niet in Egypte begraven worden, maar in Kanaän, bij zijn vrouw Lea. Op verzoek van Jakob legt Jozef zijn hand onder de heup van zijn vader. Die heup wijst bij de man op het centrum van zijn levenskracht. Daar moet Jozef zijn hand leggen, om te zweren dat hij Jakob, en daarmee zijn zaad, al zijn nakomelingen, terug zal brengen naar Kanaän.

Genesis 47:29-31 – *Toen de tijd naderde, dat Israël sterven zou, riep hij zijn zoon Jozef en zei tot hem: Indien gij mij genegenheid toedraagt, leg dan uw hand onder mijn heup, (en zweer) dat gij mij liefde en trouw zult bewijzen: begraaft mij niet in Egypte. Want ik wil bij mijn vaderen liggen, vervoer mij daarom uit Egypte en begraaft mij in hun graf. En hij zei: Ik zal doen naar uw woord. Daarop zei hij: Zweer het mij dan. En hij zwoer het hem. En Israël boog zich aanbeddend neder aan het hoofdeinde van het bed.*

Jakob wil terug naar Kanaän. Hij weet dat God dit land aan hem en aan zijn zaad belooft. Jozef zweert het, en daarna knielt Israël neer in aanbidding.

De zegen over Efraïm en Manasse

Als Jakob ziek wordt, wil hij de zonen van Jozef zien en zegenen. Hij wil Manasse en Efraïm aannemen tot zijn eigen zonen. Als 'eerstgeborenen van Rachel' wil hij hen stellen op de lijn van Ruben en Simeon, de twee eerstgeborenen van Lea. Jakobs geliefde vrouw Rachel is veel te vroeg overleden. Uit haar is Jozef geboren. En nu neemt Jakob diens twee zonen aan als zijn eigen zonen. Daarmee eert hij Rachel en geeft hij Jozef een dubbel deel. Manasse en Efraïm worden daardoor stamvaders in het volk Israël, net zoals Ruben en Simeon, en Jakobs andere zonen dat zijn geworden. Nog eens vertelt Jakob het hele verhaal: hoe God tot hem spreekt nadat hij de zegen heeft gestolen en uit Kanaän moet vluchten. Dat God bij Betel de hemel voor hen opent en hem grote beloften geeft. Jakob vertelt over zijn verblijf in Haran en zijn terugkeer naar Kanaän. Hij eindigt bij de dood van Rachel.

Jozef, de redder van zijn huis, krijgt een dubbel deel. De naam van Jozef leeft door in zijn twee zonen, in twee stammen. Zo eert Jakob Rachel, door haar en haar zonen op de lijn van Lea en haar zonen te stellen. Had Jakob dat twintig jaar eerder gedaan - toen hij Jozef die prachtige mantel gaf - dan was er onrust gekomen. Nu is er niets van verwijt of verzet bij de broers. Die mannen zijn echt veranderd; ze gaan erin mee en aanvaarden hun neven Manasse en Efraïm als broers, als mede-stamhouders en mede-erfgenamen van hun vader Jakob.

Efraïm boven Manasse

Wanneer Jozef de jongens bij zijn vader brengt en Manasse rechts en Efraïm links van hem plaatst, kruist Jakob zijn handen. Jozef ziet het en zegt: Dit gaat niet goed, vader. Manasse is de eerstgeborene; U moet uw rechterhand op *zijn* hoofd leggen. Maar Jakob gaat er niet op in; hij weet heel goed wat hij doet. Efraïm, de jongste, krijgt een grotere zegen dan Manasse, de oudste. Wat bij Jakob zélf is gebeurd ten opzichte van zijn broer Esau, herhaalt zich hier: de jongste wordt boven de oudste gesteld. Het gaat niet om natuurlijke rechten, maar om geestelijke zegen.

Genesis 48:14-16 - *Toen strekte Israël zijn rechterhand uit en legde die op het hoofd van Efraïm, hoewel hij de jongste was, en zijn linkerhand op het hoofd van Manasse; hij legde zijn handen kruiselings, ofschoon Manasse de eerstgeborene was. En hij zegende Jozef en zei: God, voor wiens aangezicht mijn vaderen Abraham en Isaak gewandeld hebben; God, die mij als herder geleid heeft, mijn leven lang tot op deze dag; de*

Engel, die mij verlost heeft uit alle nood, zegene deze jongelingen, zodat in hen mijn naam en die van mijn vaderen Abraham en Isaak voortleven en zij in menigte mogen toenemen in het land.

De engel die mij verloste

In vers 16 spreekt Jakob over 'de engel die mij van alle onheil heeft bevrijd'. Waar verwijst hij naar, denk je? Naar Pniël. Daar heeft Jakob een enorme bevrijding beleefd van de machten der duisternis die zijn leven lang onheil wilden bewerken. Hij heeft een zware strijd gevoerd tegen een engel, een engel van Satan. En wie stond aan zijn zijde? God. En wie heeft in de geestelijke wereld met hem meegestreden? De engel die hem verloste. Jakob verwijst naar zijn strijd aan de Jabbok. Hij heeft samen met de engel van God - samen met de engelen van God - tegen die *andere* engel uit het rijk van Satan gevochten. Jakob vecht niet *tegen* God, maar *met* God, met die engel van God, tegen zijn belager, tegen die *andere* engel, die *occulte* geest uit het voorgeslacht die hem in het onheil wilde storten.

Ook nu bij ons

En zo is het nog steeds. Ook wij mogen *met* engelen van God aan onze zijde strijden *tegen* onze vijanden. Waar wij loskomen van de (occulte) machten uit ons voorgeslacht, mogen onze kinderen daarin delen. Want de engel die ons heeft verlost, wil ook onze kinderen vrijhouden van de invloed van die geest. Het onheil mag bij ons stoppen, en onze kinderen mogen in die zegen verder. Hier zie je dit geestelijke principe staan, tussen de regels door. Ik vind het prachtig.

Jullie zullen groot worden, zegt Jakob. En de God die mijn herder is geweest, mag jullie herder zijn. De engel die mij van het onheil heeft verlost, mag ook jullie verlossen van elk onheil en jullie helemaal laten functioneren zoals God bedoelt.

Efraïm en Juda worden groot

In het volk Israël is de stam Efraïm inderdaad heel groot geworden. Als het volk uittrekt, telt de stam Manasse nog twintigduizend mannen meer dan de stam Efraïm. Maar in de tijd van de richters neemt de stam Efraïm steeds grotere vormen aan en wordt Efraïm het hoofd van de noordelijke stammen. Als in de tijd van de koningen het grote rijk van David en Salomo uiteenvalt in een tweestammenrijk en een tienstammenrijk, krijgt het tweestammenrijk de naam *Juda* en het tienstammenrijk de naam *Efraïm*.

Jozef krijgt Sichem

Jakob geeft ook iets aan Jozef. *Genesis 48:21-22 – En Israël zei tot Jozef: Zie, ik ga sterven, maar God zal met u zijn en u terugbrengen naar het land uwer vaderen. En ik geef u, boven uw broeders, een bergrug, die ik met mijn zwaard en mijn boog aan de Amorieten heb ontruikt.*

Jakob geeft Jozef de bergrug, die hij met zijn zwaard en zijn boog op de Amorieten heeft veroverd. Welke plaats hoor je daarin doorklinken? Sichem. En wat is er met Sichem? Dat is het enige stuk land dat Jakob in Kanaän heeft gekocht en heeft verdedigd tegen de aanvallen van buitenaf. Dat stuk land krijgt Jozef.

Jakob spreekt hier *profetisch*. Toen het volk Israël terugkeerde in Kanaän is er om Sichem nog veel gevochten. Dat bergachtige gebied bij Sichem is aan de nakomelingen van Jozef toebedeeld. Daar is Jozef uiteindelijk ook begraven. Dat lees je Jozua 24:32.

De zegen over de twaalf zonen

Dan roept Jakob al zijn zonen bijeen en geeft hij ieder een zegen. Dat staat allemaal beschreven in Genesis 49, een moeilijk hoofdstuk. In die zegen spreekt Jakob eerst alle zonen van Lea toe, dan de zonen van Bilha, de zonen van Zilpa, en ten slotte Jozef en Benjamin. Juda krijgt prachtige beloften, en Jozef ook. Maar bij anderen hoor je iets doorklinken van herinneringen - wat ze gedaan hebben, en waarom ze aan bepaalde dingen niet zijn toegekomen. Veel zonen van Jakob worden in de zegen van hun vader vergeleken met dieren: de een met een leeuw, de volgende met een lastdier, een ander met een slang, dan weer een met een hinde, en ten slotte Benjamin met een wolf.

Terwijl Jakob zijn zonen zegent, vertelt hij wat hij in hen ziet en wat hij in hun nageslacht tevoorschijn ziet komen. Het zijn *profetische* zegeningen. Tussen al die uitspraken door zegt Jakob: Op uw hulp hoop ik, Heer. Hij hoopt op hulp van de Heer voor al zijn zonen en voor heel hun nageslacht, hoe het ook gaat en wat er ook gebeurt.

Het koningschap aan Juda

Laten we lezen wat hij van Juda zegt. *Genesis 49:8-12 – Juda, u zullen uw broeders loven, uw hand zal zijn op de nek uwer vijanden, voor u zullen uws vaders zonen zich neerbuigen. Een leeuwenwelp is Juda; na de roof zijt gij omhoog geklommen, mijn zoon; hij kromt zich, legt zich neder als een leeuw of als een leeuwin; wie durft hem opjagen? De scepter zal van Juda niet wijken, noch de heersersstaf tussen zijn voeten, totdat*

Silo komt, en hem zullen de volken gehoorzaam zijn. Hij zal zijn ezel aan de wijnstok binden en het jong zijner ezelin aan de wingerd; hij zal zijn kleed in wijn wassen en in druivenbloed zijn gewaad. Hij zal donkerder van ogen zijn dan wijn en witter van tanden dan melk.

Hier wordt in profetische termen het koningschap aan Juda toegezegd. De heersersstaf zal van Juda niet wijken, de scepter zal bij hem blijven totdat Silo komt, totdat hij komt die er recht op heeft, zegt de NBV. Dat wil zeggen: totdat de *Messias* in de volheid des tijds uit de stam van Juda geboren wordt.

Juda wordt gezien als de geestelijke 'eerstgeborene' van Jakob, de man die het koningschap mag gaan ontwikkelen. Uit zijn lendenen zullen koningen voortkomen: David en zijn zonen, allemaal uit de stam Juda. Uiteindelijk komt uit dat Davidische koningschap de Christus voort, de leeuw van Juda, de grote zoon van David.

Hier ziet Jakob al dat de lijn van Abraham, Isaak en Jakob richting de *Messias* doorloopt via *Juda*. Waarom dat zo is hebben we eerder gezien: hoe Juda in zijn leven is veranderd en tevoorschijn komt als een man die inderdaad de leider van zijn broers genoemd mag worden.

De zegen over Jozef

Ook over Jozef doet Jakob een prachtige uitspraak, die we lezen in *Genesis 49:22-26 – Een jonge vruchtboom is Jozef, een jonge vruchtboom aan een bron; zijn takken stijgen boven de muur uit; de boogschutters hebben hem getergd, beschoten en vijandig bejegend, maar zijn boog bleef stevig en zijn sterke handen bleven lenig, door de handen van de Machtige Jakobs, daar de Steenrots Israëls zijn herder is; door de God uws vaders, die u zal helpen, en de Almachtige, die u zal zegenen met zegeningen des hemels van boven, met zegeningen van de watervloed, die beneden ligt, met zegeningen van de borsten en de moederschoot. De zegeningen van uw vader gaan de zegeningen van mijn voorvaderen te boven, reikende tot het kostelijkste der eeuwige heuvelen; zij zullen komen op het hoofd van Jozef, op de schedel van de uitverkorene onder zijn broeders.*

Jozef wordt gezegend door de Machtige van Jakob, door de nabijheid van de Herder, de Rots van Israël, door de God van zijn vader, de Ontzagwekkende. Hij moge je helpen, Hij moge je zegenen met zegeningen van de hemel daarboven (NBV).

Jozef is een vruchtbare wijnstok. Hij heeft geput uit de bron die bij hem was. Hij bleef staan, richtte zich op, en God stond hem terzijde. Zijn boog bleef gespannen door de hulp van de Machtige van Jakob, de Rots van Israël, de Ontzagwekkende.

Jakobs dood en begrafenis

Jakob eindigt met de opdracht aan zijn zonen dat hij begraven wil worden in de spelonk van Machpela. Dan gaat hij liggen, trekt zijn voeten op het bed en blaast de laatste adem uit. Hij heeft zich nog opgericht om zijn zonen te zegenen, en trekt daarna zijn voeten op en sterft. Hij weet precies wat er gaat gebeuren, en heeft met zijn laatste kracht zijn zonen toegesproken. Wat een man, deze aartsvader, deze patriarch! Hij is 147 jaar geworden.

Omdat het lichaam van Jakob vanuit Egypte naar Kanaän moet worden overgebracht, laat Jozef hem balsemen; dat duurt veertig dagen. Daarna is er een rouwtijd voor Jakob in Egypte van zeventig dagen. Heel Egypte rouwt mee om het sterven van Jakob, en dat is een groot eerbewijs aan deze man. Voor hun farao's rouwen de Egyptenaren tweeënzeventig dagen. Zo hoog staat Jakob in aanzien, als vader van Safenat-Paneach.

Dan vraagt Jozef de farao toestemming om zijn vader in Kanaän te begraven. De hongersnood is voorbij. Na toestemming van de farao trekt een hele stoet vanuit Egypte naar Kanaän om Jakob daar te begraven.

Genesis 50:7-14 – Toen trok Jozef heen om zijn vader te begraven, en met hem trokken alle dienaren van Farao, de oudsten van zijn huis, en al de oudsten van het land Egypte, benevens het gehele huis van Jozef, zijn broeders en het huis zijns vaders; alleen hun kleine kinderen, hun schapen en hun runderen lieten zij in het land Gosen achter. Ook trokken met hem zowel wagens als ruiters, zodat de stoet geweldig groot was. En toen zij gekomen waren bij de Doornen-dorsvloer aan de overzijde van de Jordaan, hielden zij daar een grote en zeer plechtige rouwklacht, en hij liet over zijn vader zeven dagen rouw bedrijven. Toen de inwoners van het land, de Kanaänieten, de rouw op de Doornen-dorsvloer zagen, zeiden zij: Dit is een zware rouw der Egyptenaren; daarom gaf men daaraan de naam Abel-Misraïm, dat aan de overzijde van de Jordaan ligt. En zijn zonen deden met hem zoals hij hun geboden had. Zijn zonen vervoerden hem naar het land Kanaän, en zij begroeven hem in de spelonk van het veld van Machpela, welk veld, tegenover Mamre gelegen, Abraham tot een eigen grafstede had gekocht van de Hethiet Efron. Na zijn vader begraven te hebben, keerde Jozef naar Egypte terug, hij en zijn broeders en

allen, die waren meegegaan om zijn vader te begraven.

De stoet trekt om het zuiden van Kanaän heen om confrontaties met de Kanaänieten te vermijden. Bij de Jordaan trekken ze Kanaän binnen, maar voordat ze oversteken houden ze nog wacht en zijn ze zeven dagen bezig om hun vader te eren. Ze begraven hun vader in de spelonk van Machpela en gaan daarna weer terug naar Egypte.

Jozefs broers vrezen wraak

Je zou nu kunnen denken: en ze leefden nog lang en gelukkig. Maar de broers krijgen het op een gegeven moment op hun heupen. Hun vader is dood; nu zal Jozef zich toch wel wreken voor wat er vroeger is gebeurd. Al die tijd heeft hij dat niet gedaan, want hun vader was er nog. De vijand komt terug bij de broers: ze worden doodsbang. Ze durven niet eens naar Jozef toe; ze laten hem een boodschap brengen. Na zeventien jaar zijn ze nog niet gerustgesteld: Als Jozef zich nu maar niet tegen ons keert en zich wreekt voor alle ellende die wij hem hebben aangedaan. Als Jozef dat hoort, huilt hij. Dat kan ik me voorstellen.

Vrees niet

Genesis 50:17-21 – En Jozef weende, toen men zo tot hem sprak. Ook kwamen zijn broeders zelf, wierpen zich voor hem neer en zeiden: Zie, wij zijn u tot slaven. Maar Jozef zei tot hen: Vreest niet, want ben ik in Gods plaats? Gij hebt wel kwaad tegen mij gedacht, maar God heeft dat ten goede gedacht, ten einde te doen, zoals heden het geval is: een groot volk in het leven te behouden. Vreest dus niet, ik zal u onderhouden en ook uw kinderen. Zo troostte hij hen en sprak tot hun hart.

Jozef stelt zijn broers gerust en troost hen: God heeft het allemaal ten goede gekeerd, opdat een groot volk in leven blijft. Wees niet bang. Ik zal zelf voor jullie en jullie kinderen zorgen.

Jozef blijft bij zijn geloof in God en bij zijn visie op het hele gebeuren, want dit heeft hij al eerder gezegd: God heeft mij vooruitgestuurd. Jozef blijft de positieve lijn voor ogen houden. Gods Geest is nog steeds op hem. Aan die Geest houdt Jozef vast. Vanuit die nabijheid van God en zijn verbondenheid met God troost Jozef zijn broers en neemt hij hen opnieuw in zijn armen. Mannen, we gaan samen verder!

De dood van Jozef

Jozef is dan zesenvijftig jaar. Na dit moment leven ze nog ruim vijftig jaar samen verder. Op een gegeven moment voelt ook Jozef zijn einde naderen. Hij is dan

honderdtien jaar oud. Hij heeft dus nog ruim zeventig jaar met zijn broers en zijn familie in Egypte geleefd, en na de dood van zijn vader nog vierenvijftig jaar. Ook Jozef wil in Kanaän begraven worden. Hij zegt dat ook tegen zijn broers. Genesis 50:24-26 – **En Jozef zei tot zijn broeders: Ik ga sterven; God zal zeker naar u omzien en u uit dit land voeren naar het land, dat Hij Abraham, Isaak en Jakob onder ede beloofd heeft. En Jozef deed de zonen van Israël zweren: God zal zeker naar u omzien; dan zult gij mijn gebeente van hier meevoeren. En Jozef stierf, honderd en tien jaar oud, en men balsemde hem, en hij werd in een kist gelegd, in Egypte.**

Einde van Genesis

Hier eindigt het bijbelboek Genesis. De uittocht uit Egypte laat dan nog honderdvierenveertig jaar op zich wachten. Al die tijd wacht Jozefs lichaam, gebalsemd in een sarcofaag in Egypte, op vervoer. En als ze uittrekken, nemen ze het lichaam van Jozef mee. Veertig jaar lang gaat de kist mee door de woestijn: een gedane belofte moet je immers inlossen. Uiteindelijk, als ze Kanaän zijn binnengekomen, wordt hij begraven op dat stuk land bij Sichem dat hem door zijn vader Jakob is beloofd (Joz.24).

Vooruitblik

Voordat we aan die uittocht toekomen, komen eerst andere verhalen aan de orde. De volgende keer staan we stil bij het verhaal van Job. Hij leeft in de tijd van de aartsvaders. Daarna gaan we verder met het boek Exodus (wordt vervolgd).

Voor het Overzicht van het Oude Testament:

[https://veg-immanuel-breda.nl/wp-content/uploads/2019/10/Oude Testament.pdf](https://veg-immanuel-breda.nl/wp-content/uploads/2019/10/Oude%20Testament.pdf)

DE DAAD BIJ HET WOORD

ONDERWEG NAAR GEESTELIJKE VOLWASSENHEID (3)

Door Pieter van Berkel

1. Wat hier aan vooraf ging

In de twee voorgaande 'HOP'-uitgaven heb ik geschreven over het thema 'Onderweg naar geestelijke volwassenheid.' In *het 1e deel* van dit onderwerp lag de nadruk op *'het elkaar lief hebben,*

zoals Hij ons liefheeft' en... hoe we dit onderling nog meer aan elkaar kunnen laten zien. Naar Mattheüs 22:37-39 NBV 21. In *het 2e deel* lag de nadruk op de geestelijke schansen en bolwerken waar mensen op hun reis naar geestelijke volwassenheid vaak tegenaan lopen. Bijvoorbeeld trots, frustratie, teleurstelling en boosheid en... waarom je deze hindernissen in je leven af moet breken, om echt verder te kunnen komen op de weg naar geestelijke volwassenheid. Dit zijn hindernissen, die in het leven van gelovigen *hardnekkig* actief kunnen zijn en geestelijke groei vertragen en zelfs stoppen. In deze bijdrage wil ik dieper ingaan op nog een ander specifiek (oud) gedrag, namelijk geestelijke gemakzucht.

2. Moedig elkaar elke dag aan om God te gehoorzamen, zolang er nog dagen zijn

Geestelijke gemakzucht is geestelijke passiviteit. Iemand die geestelijk passief is en geen initiatief neemt en alles maar over zich heen laat komen is geestelijk gemakzuchtig. Iemand is dan een gemakkelijke prooi voor de beïnvloeding en verleidingen van iedere macht der duisternis. Zij zijn onze tegenstanders in de geestelijke wereld en proberen met een geraffineerde strategie onze geestelijke groei te vertragen en het liefst helemaal te stoppen. Ze misbruiken de waarheid om je denken te beïnvloeden en... het lijkt allemaal net echt. Als je dat niet door hebt en geen inzicht hebt, kun je zomaar een verkeerd denken ontwikkelen, terwijl je denkt dat je goed zit. *Hebreeën 3:13 Basisbijbel Moedig elkaar elke dag aan om God te gehoorzamen, zolang er nog dagen zijn. Dan zal niemand zich door het kwaad laten opstoken om koppig en ongehoorzaam te worden.*

Dit is alleen mogelijk als we er bewust voor blijven kiezen geestelijk *actief te blijven* in het verdiepen van je persoonlijke relatie met God en Jezus.

3. Niet kiezen is dus ook een keuze

Wij moeten daarom nog meer gespist zijn om te onderscheiden wat nu waarheid of leugen is. Daarom moeten we bij elke confrontatie met de leugen, de waarheid tegenover die leugen stellen. Dat is een bewuste proclamatie in de hemelse gewesten die voortvloeit uit jouw *keuze*. Vergeet niet, dat keuzes maken *je persoonlijk getuigenis* in de geestelijke wereld is. Want... hoe ons geestelijke leven eruit ziet, wordt toch echt bepaald door wat en waarvoor we kiezen. Dat is helemaal niets nieuws. Iedereen weet dat wel. Maak je géén keuze dan kies je uiteindelijk toch. Waarom? Als je bijvoorbeeld van je zelf weet, dat er nog *'schansen en*

bolwerken' in jouw leven spelen die je groei in de weg staan en... deze dan maar laat sudderen. In de zin van: ach je moet het allemaal niet zo overdrijven, of... het is toch logisch als ik soms zo reageer, ik ben toch ook maar een mens...

Dit soort gedachten zijn **niet** van jezelf maar komen echt van je vijand af die je wil afremmen! Het gevolg van het niet bewust en radicaal kiezen en... korte metten maken met je vijanden brengt dus je geestelijke leven tot stilstand. En stilstand is achteruitgang. *Niet kiezen is dus ook een keuze.*

4. Overwinnen begint met inzicht krijgen in hoe het werkt in de geestelijke wereld

Ik heb dit vaak horen zeggen: *"Jullie hebben het altijd maar over de machten en de strijd. Altijd maar over het negatieve. Ga nou eens praten over positieve dingen."* Zo dacht ik vroeger ook, maar nu zie ik dat anders. In veel evangelische kringen wordt steeds minder aandacht gegeven aan het zogenaamde negatieve. Want ja zo noemt men dat. *Ik zie dit als een regelrechte valkuil.* Paulus leert ons toch niet voor niets in Efeziërs 6 dat we een strijd te voeren hebben tegen overheden en machten. Hoe kun je dan een strijd voeren als je geen inzicht hebt in de strategie van jouw vijand en... hem negeert. *Met negeren of ontkennen overwin je niet. Overwinnen begint met inzicht krijgen in hoe het werkt in de geestelijke wereld.* Géén aandacht geven aan je tegenstanders betekent *niet*, dat ze dan ophouden met je te belagen. Nee dát gaat gewoon door, maar dan in het geniep. *Het lijkt er dan op*, dat de duivel je met rust laat als hij ziet, dat je het opgeeft en gemakzuchtig (geestelijk passief) wordt. Mensen denken dat misschien wel, maar dat is juist die leugen. De afbraak van jouw geestelijk leven gaat gewoon verder. Je hebt het alleen niet meer in de gaten. Dat gelovigen beziggehouden worden met het 'zogenaamde positieve' vindt hij ook best. Je ziet dit ook in kerken en kringen hier bij ons, maar ook in Nederland en elders in de wereld, waar de aandacht verlegd is van het Woord naar zogenaamde aanbidding, zingen en dansen. Het is *entertainment* die mijns inziens niets te maken heeft met wat God met gemeente zijn bedoelt. Dat brengt je ook niet hoger op in die geestelijke volwassenheid.

5. Prioriteit is echter het Woord. Dáár gaat het om!

Ik zeg niet dat je niet kan dansen van blijdschap. Zeker niet. Soms ervaar ik zelf een intense blijdschap en dankbaarheid letterlijk in mij opborrelen. Dan krijg ik het gevoel dat ik wel zou kunnen dansen van blijdschap. Maar dat komt dan wel rechtstreeks uit mijn hart. Niks

mis mee. Maar... het moet geen doel op zich zijn; in de zin van 'als er niet gedanst wordt, is het niet compleet.' En dat... zie ik wel om mij heen gebeuren. Ik geloof daar niet in. Bovendien zijn sommige mensen ook niet zo uitbundig en andere weer wel. Iedereen mag en kan de Heer eren op zijn manier. *Prioriteit is echter het Woord.* Dáár gaat het om! Zingen en dansen brengt mij **niet** tot mijn persoonlijke geestelijke volwassenheid zoals God dit van de beginne met de mens heeft bedoeld. Het Woord Gods is de enige garantie van je groei naar geestelijke volwassenheid in Christus. Satan wil ook dat we geestelijk volwassen worden maar dan *in zijn geest die tot verderf leidt*. Daarom is het Woord van God leren kennen zo belangrijk zodat we *óók* inzicht krijgen in wat waarheid of leugen is. Aanbidden van God en eren van God doe je niet alleen met liederen, maar juist *óók* met daden. Het is **een gevolg** van jouw wandel met God en Jezus. Wandelen met God betekent: Zijn Woord in je opnemen en bewust leren praktiseren. *Dát is de ware aanbidding.*

6. God wil, dat we die vijand ontmaskeren en uitbannen

Daarom benoem ik in dit verband ook de gemakzucht. Iemand die gemakzuchtig is, toont geen initiatief en laat de dingen over zich heen komen. Dat heeft direct gevolg voor je geestelijke groei. Die komt tot stilstand. *Jozua 24:14, HSV: Nu dan, vrees de Heere, dien Hem in oprechtheid en trouw, doe de goden weg die uw vaders gediend hebben aan de overzijde van de rivier en in Egypte.* Een directe oproep actief te breken met alle afgoden die je leven misschien nog beheersen. Verderop leg ik uit wat bedoeld wordt met afgoden. God wil, dat we die vijanden ontmaskeren en... uitbannen.

Een indringende oproep die God niet voor niets doet. Hij is bezig Zijn werk te voltooien door Zijn zoon Jezus en... Hij wil jou en mij daar ook 100% bij betrekken. Dát kan alleen als we *volledig vrij* komen van alle afgoden. Maar... dat gaat dus niet als je bijvoorbeeld gemakzucht - die meestal heel *geniepig binnensluipt* - tolereert. Dat is hoe de vijand werkt. Niet altijd met veel bombarie maar heel geniepig, zodat je het niet in de gaten hebt. Zijn beïnvloeding komt bij je in huis, omdat je een deur openzet voor hem. *Hij komt écht niet binnen als jij dat niet wil.* Een deur openzetten is bijvoorbeeld door negatieve beïnvloeding van buitenaf toe te laten in je denken. Veelal gebeurt dat, door negatieve ervaringen maar ook door mensen waar je mee omgaat, buiten maar misschien ook in je gemeente.

7. Doe daarom je best betekent: heel bewust initiatief nemen

2 Petrus 1:5-7, BB app: *Doe daarom je best om door jullie geloof verstandig te worden. En door verstandig te worden zullen jullie God goed leren kennen. En door God goed te kennen, zullen jullie groeien in zelfbeheersing. En door te groeien in zelfbeheersing, zullen jullie groeien in geduld. En door te groeien in geduld, zullen jullie groeien in ontzag voor God. En door te groeien in ontzag voor God, zullen jullie groeien in de liefde voor je broeders en zusters. En door te groeien in de liefde voor je broeders en zusters, zullen jullie groeien in werkelijk onzelfzuchtige liefde.*

Doe daarom je best betekent, om heel bewust initiatief te nemen en... daarmee ontnemen je deze geest van gemakzucht alle kans om binnen te komen met zijn beïnvloeding en... om je vast te blijven houden. *Initiatief nemen is een karaktereigenschap van zoonschap.*

8. Rust is geen zwakte maar een geschenk om in Zijn aanwezigheid te blijven

Ook als de strijd te zwaar wordt, is er de neiging om het bijltje er bij neer te gooien. "Ik kan er niet meer tegen" of "Dit lukt me niet, laat maar, ik wil rust." Dat hoor ik hier ook vaak. Zelf heb ik ook van die momenten gehad en weet zeker dat ik niet de enige ben. Dit kan ook *gemakzucht veroorzaken*, maar dan door geestelijke vermoeidheid. Dat is iets anders dan het *toelaten van gemakzucht*, zoals ik hierboven beschreef. Ben je geestelijk moe? Mattheüs 11:28, BB: *Kom naar Mij als je moe bent. Kom naar Mij als je gebogen gaat onder het gewicht van je problemen. Ik zal je rust geven. Doe wat Ik je zeg. Leer van Mij.* Dan... neem je initiatief en daarmee getuig je in de hemel dat je geen gemakzucht toe wil laten in je denken. Rust is geen zwakte, maar een geschenk om in Zijn aanwezigheid te blijven zodat de Heer je kan leren wat de oorzaken zijn van je vermoeidheid en... hoe je verder kunt gaan op de weg naar jouw persoonlijke geestelijke volwassenheid.

9. Toewijding is het verbond van jouw hart met God

Als mensen beïnvloeding vanuit het rijk der duisternis toelaten, halen ze als het ware afgoden in huis. Dat wil niet zeggen, dat de persoon bezet wordt door een demon. Hij komt onder de beïnvloeding ervan en wordt dienaar van die geest(en). Tolereren van elke negatieve invloed van welke geest dan ook is *dienen* van die geesten. Dus... er niks aan doen (niet kiezen) is als het ware het vereren van afgoden. Dit geldt dus ook voor het toelaten en tolereren van gemakzucht. Dit betekent dan eigenlijk, dat iemand niet langer met God en Jezus

samen wil en kan werken aan het proces van zijn persoonlijke heiliging. Zo ver gaat dat. Vaak realiseren mensen zich dat niet. De Heer vraagt echter van ons 100% toewijding. Wat betekent dat eigenlijk? Toewijding is het verbond van jouw hart met God. Toewijding is jouw fundamentele, persoonlijke beslissing om je leven, hart en wil op één lijn te brengen met God. Dat is jouw anker jouw houvast, jouw garantie om intiem te worden/ te zijn met God en Jezus.

10. Maar wat mij en mijn huis betreft, wij zullen de Heere dienen."

De mate waarin we Gods toewijding aan ons ervaren, wordt mede bepaald door de mate waarin wij ons toewijden aan God. Exodus 20:15, BB *Want Ik, jullie Heer en God, ben een jaloez God en Ik wil niet dat jullie andere goden aanbidden.*

In deze context betekent dit, dat God jou *niet wil delen* met een ander of iets anders. Hij wil, dat wij Hem *geheel* toebehoren. Dus... volledig vrij en los komen van alles wat met het rijk der duisternis te maken heeft. Als je *niet consequent* bent in je toewijding, wat betekent dan jouw toewijding aan God? Wat betekent dan het verbond van jouw hart met God? Misschien iets om over na te denken. Toewijden is soms makkelijk gezegd maar het moet meer zijn/worden dan een uitspraak. Toewijding moet als het ware onze natuur worden. Ja... en daar komt van alles op af. En dán wil ik net als Jozua kunnen getuigen in de hemel: Jozua 24:15, HSV *"Maar als het in uw ogen kwalijk is de Heere te dienen, kies dan voor uzelf heden wie u zult dienen... MAAR WAT MIJ EN MIJN HUIS BETREFT, WIJ ZULLEN DE HEERE DIENEN."*

11. Gerechtigheid bewerken is de wil van God in je leven vervullen

Met gespitste oren luisterde ik vroeger naar de prediking en tegelijkertijd legde ik de link naar anderen. Ik luisterde vóór de ander en *niet* altijd voor mijzelf. Dan bekreep mij de gedachte van 'hé, dat is precies goed voor hem of haar', want ik vond dat sommige mensen wel even moesten veranderen in hun gedrag. Ik heb daar vergeving voor gevraagd, want het is niet aan mij of ons om mensen te veroordelen vanwege bepaald gedrag. Ik bid daarom, dat Gods Geest de lezer inspireert om er altijd weer voor te kiezen *gerechtigheid te bewerken en... te zijn*. Dát... is de wil van God in je leven vervullen. Dát... is leiding, initiatief nemen in je eigen leven en... Gods Geest sluit daar onmiddellijk bij aan. *Je bent dan heel bewust geestelijk actief*. Dat is kenmerkend voor zoonschap.

Wij kunnen nu al handelen als zonen. Hoewel nog niet in volmaaktheid, maar dat geeft niet.

Als je het maar praktiseert, hoe eenvoudig dan ook. God ziet immers je hart en je passie om volwassen zoon te worden, dát... is het beeld van Jezus gelijk te worden. *Dat is ons doel toch? Het is mijn passie de wil van God te vervullen en er ook voor te zorgen niet af te glijden naar geestelijke passiviteit, maar geschikt te blijven voor het Koninkrijk van God.*

12. God geeft Zijn liefde echt niet op omdat we nog fouten maken

Zoonschap in praktijk brengen is dus óók het heil van je naaste voor ogen te hebben. Niet oordelen vanuit eigen maatstaven – dus niet vanuit een gefocust zijn op de onvolkomenheden van de ander - maar elkaar benaderen vanuit de liefde van Christus die ons allemaal liefheeft. We hebben allemaal ‘zo links en rechts’ nog onze onvolkomenheden, maar God geeft Zijn liefde echt niet op, omdat we nog fouten maken. Nee... Hij inspireert je juist om van je fouten te leren en verder te gaan. Hij wil ons aller persoonlijk heil. Dat heil is het beeld van Christus gelijkvormig worden (Rom. 8:29). Laat je inspireren door Gods Geest in jouw persoonlijke wandel met God en voortdurend blijven bidden en pleiten voor elkaar, *opdat* niemand geestelijk passief wordt en ten val zal komen. Zo kunnen we de wil van God vervullen in ons persoonlijk leven. Ieder op zijn eigen plaats in de hemelse gewesten en... in je persoonlijke omgeving, zoals je gemeente, je gezin, je werk, enz. Een waar getuigenis zijn van Christus. *Hebreeën 10:24-25, NBV21: Laten we op elkaar letten en elkaar aansporen tot liefde en goede daden, en in plaats van weg te blijven van onze samenkomsten, zoals sommigen doen, elkaar juist bemoedigen, en dat des te meer naar mate u de dag van zijn komst ziet naderen.*

We moeten niet op een eigen eilandje blijven zitten, omdat er misschien nog verschillen zijn van denken of omdat je elkaar niet zou liggen. “Zo kijken God en Jezus toch ook niet naar ons?” Laten we daarom naar elkaar omzien en naar elkaar kijken mét de ogen van God en Jezus en zodoende elkaar in liefde bemoedigen en aansporen.

13. Laat dat onze passie zijn.

Galaten 4:6-7, HSV: Nu, omdat u kinderen bent, heeft God de Geest van Zijn Zoon uitgezonden in uw harten, Die roept: Abba, Vader! Dus nu bent u geen slaaf meer, maar een zoon; en als u een zoon bent, dan bent u ook erfgenaam van God door Christus.

Willen we daadwerkelijk zonen zijn, waarin Jezus zichtbaar wordt, dan moedig ik iedereen aan *niet* op te geven maar vast te houden in het geloof, dat God uiteindelijk tot voltooiing komt in jouw en mijn leven. Laten we waakzaam blijven en niet verslappen en daardoor geestelijk passief worden. *Jeremia 12:5 HSV: Wanneer u met hardlopers (letterlijk: met voeten) meere rent, en... die maken u almoe, hoe moet u dan wedijveren met paarden?* In gewoon Nederlands: Hoe kunnen we dan *geestelijk groeien en als zonen leren handelen als we de schansen en bolwerken en afgoden die misschien nog een rol spelen in ons leven niet radicaal aanpakken en verwijderen?* Laten we daarom voortdurend alert blijven voor wat ons belaaft of wil verleugenen. *Trouw* blijven aan onze toewijding wat er ook gebeurt. En zo te groeien naar die geestelijke volwassenheid, zoals God dat wil en... gedurende die groei nu al ingezet worden voor ons eigen persoonlijke herstel, maar ook dat van onze naaste. *Laat dat onze passie zijn* en... de Heer zal je bewaren. *Deuteronomium 31:8, NBV21: De Heer zelf gaat voor je uit, Hij zal je bijstaan en geen moment van je zijde wijken. Wees niet bang en laat je door niets ontmoedigen.*

De Heer zegene ieder (Wordt vervolgd).

MEDEDELINGEN

Uiterste datum indienen kopij is op 15-10 voor no. 10 van jaargang 6, oktober 2026. Verschijning: plusminus 25 oktober 2026.

WEBSITES

die behulpzaam zijn voor het volle evangelie en de boodschap van het Koninkrijk der hemelen:

<https://www.hoger-op.nl/gemeenten> (17x)

<https://www.hoger-op.nl/links> (13x)

COLOFON

Doel:

‘Hoger-op’ is een blad voor geloofsopbouw, verdieping en evangelisatie. Het wil een bijdrage geven aan de samenbinding van gemeenten die de boodschap van het ‘volle evangelie’ (dat wil zeggen: het volledige evangelie) willen uitdragen. Daarnaast geeft het impulsen voor de persoonlijke geloofsgroei van jong en oud. We beogen de verbreiding van het evangelie van het Koninkrijk van de hemelen (= de hemelsferen), ook buiten de directe, eigen kring.

Digitaal magazine

‘Hoger-op’ is een gratis digitaal blad. Door de publicatie als pdf op de website <https://www.hoger-op.nl> (met een link voor de ontvangers per e-mail) kan het gemakkelijk worden doorgestuurd naar andere christenen met wie je contacten onderhoudt en/of in gesprek bent. *Al verschenen nummers zijn terug te vinden op de website.*

Redactie: Jildert de Boer

E-mail: redactie@hoger-op.nl

Tel. 06-27269342

Vormgeving: Henk Verbeek

